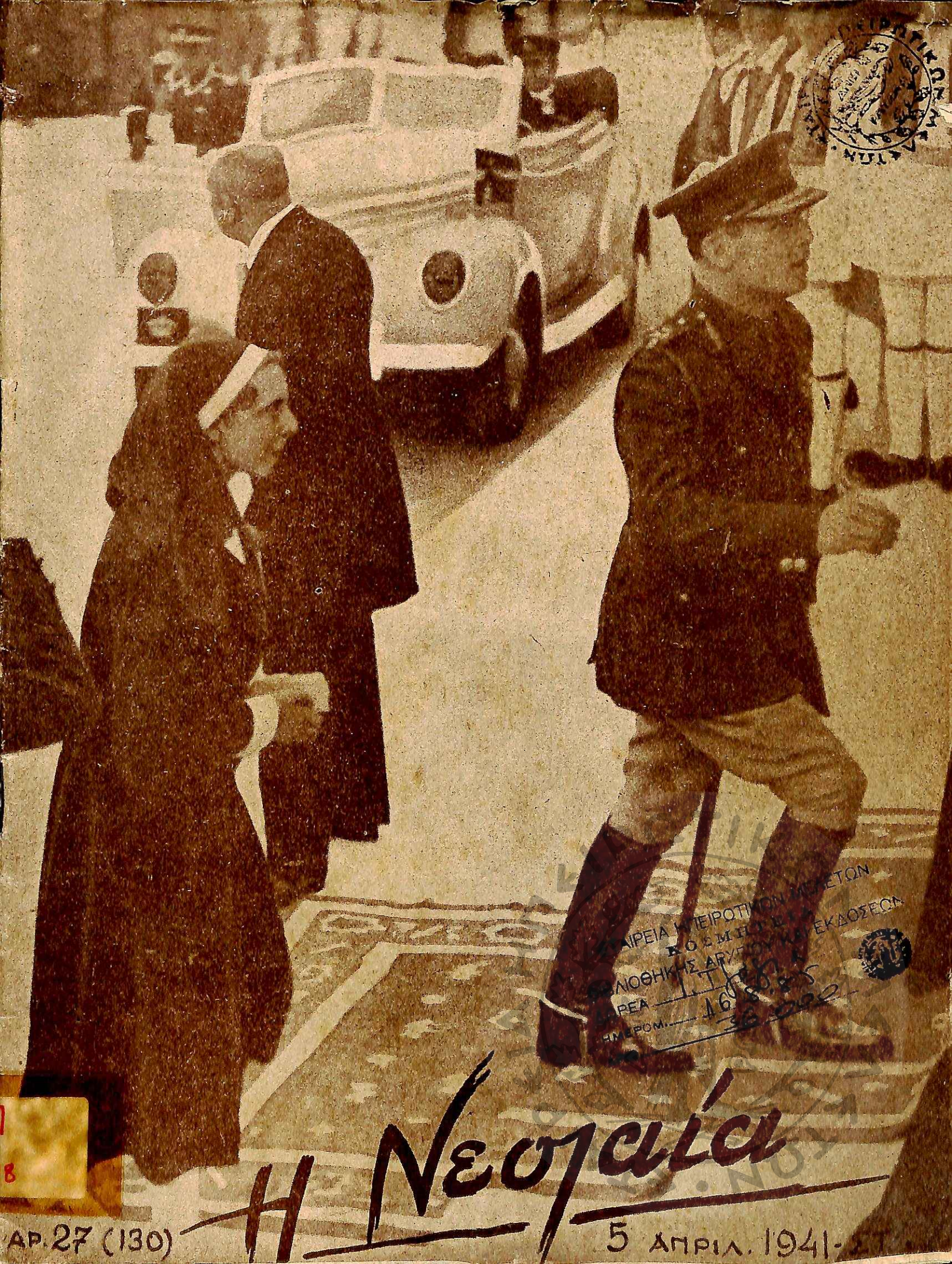

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΡΧΕΙΟΝ... 16885
ΗΜΕΡΟΜ. 36 000

Η Νεοταία

ΑΡ. 27 (130)

5 ΑΠΡΙΛ. 1941 - ΣΤ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Οδός Λεωφόρου 19
Αριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
Διευθυντού Συντάξεως 34-425
Τυπογραφείου 593-830

ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Οδός Λεωφόρου 19

Αριθ. Τεύχ. 27-5 Άπριλίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελών και μη
μαθητών μελών
ΕΤΗΣΙΑ (Έσωτερικού) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λιρ. Άγγλιας 1
Αμερικ. Δολ. 6
Αιγύπτου Λιρ. 1

Διά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου και Ίδιω-
τικού Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες),
Σχολικάς Έφορείας και Επιχειρήσεις εν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΑΙ συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνδουσιασμοῦ

ΕΝΩ ΜΟΙΡΑΖΟΥΜΕ
ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Σ' ένα εὐχαιρικό χωριό σιμά στὸ μέτωπο. Μία βραδυὰ παγερή, κάτασπρη τοῦ Γενάρη, ποὺ σφυρίζει ὁ βορρᾶς, καὶ παγώνει ὅλη ἡ ἐκτασίς. Ὁ ἀντλάσιος τοῦ κανονιοῦ τῆς μακρινῆς βουνοκορυφῆς, ποὺ δὲν θέλει νὰ ὑπνώσῃ διόλου, στάνει ὡς ἐδῶ. Εἴμαστε μέσ' σ' ἕνα ἀθλιο ἀλ-
θανικό σπιτάκι, ποὺ οἱ βομβαρδισμοὶ δὲν τοῦ ἀφήσαν κανένα τζάμι καὶ τὸ κάμανε νὰ κρατῇ μὲ μιὰ ψυχὴ τὴ στέγη του. Τὶς πόρτες, τὰ κουφώματα. Εἴμαστε μὴ συντροφιά πολέμιων, ποὺ τὶς ὥρες τοῦ πολεμικοῦ διαλείμματος, νοσταλγοὶ τῆς Μεγάλης Νίκης, γινώσκαστε τούτες τὶς ἡμέρες καὶ νοσταλγοὶ τῆς οἰκογενειακῆς μας ζωῆς κι' οἱ σκέψεις μας τριγυρνᾶν στοὺς δι-
κούς μας, στοὺς φίλους μας, στὴ δράσι μας τὴν πρώτη — τὴν εἰρηνική.

Ἡ διαχείρισις τῆς... Μοίρας Ποροβολικοῦ μᾶς ἔφερε μὴ εὐχαιρική ἀγγελία: Ἡ Ε. Ο. Ν., τ' ἀδέρφια μας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ δὲ μᾶς ξε-
χάσανε, μὰ δουλεύουν σ' ἄλλους τομεῖς, πα-
ράλληλους μὲ τοὺς δικούς μας, μᾶς στέλλανε τοὺς υποναυάρχους τῆς Πρωτοχρονιάς. Τ' ἀτομικά δέματα δὲν ἐπαρκοῦσαν νὰ πάρουμε ὅλοι οὐδὲν οὐλὰ μὲ ἀπὸ ἕνα. Γι' αὐτὸ θὰ ρίχνουμε λαχνὸ νὰ ἴδουμε ποιοὶ θὰ ἦσαν οἱ τυχεροὶ τῶν υποναυ-
άρχων. Κι' ἀπόψε, λοιπόν, θὰ γινόνταν ἡ κλήρω-
σις. Εἴμαστε ὅλοι χαρούμενοι. Ἡ νοσταλγία μας ἔγινε γέλιο, καὶ ζωγραφίστηκε σ' ὅλων μας τὰ χεῖλη κι' ἔγινε στὰ ὀφθαλμοὶ μάτια μας ἀναμνητὴ τῆς τύχης.

Ὁ διοικητὴς τῆς Μοίρας μας ἤρθε νὰ λάβῃ μέρος στὴ χαρὰ μας ἀπόψε. Ἦρθε νὰ ἐνώσῃ καὶ τὴ δική του σκέψι μὲ τὴ δική μας καὶ νὰ τὴ στελεχίσῃ μὴνυμα ἐλκρινεῖας στοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος, ποὺ οὐδὲ τὸ δικό τους προορισμὸ οὐτε κι' ἐμᾶς ξεχάσαν. Στὸ λιγοστὸ φῶς, ποὺ δίνει ἕνα καντήλι τοῦ λαδιοῦ (εἶναι ἕνα κουτί ἀπὸ σαρδέλλες, ποὺ τοῦ βάλαμε λίγο λαδί ἀπ' τὸ μαγειρεῖο κι' ἕνα πρόχειρο φυτίλι ἀπ' τὸ βραϊδάκι τοῦ ἀτομικοῦ μας ἐπιδόσμου), στρι-
μωμένοι γύρω στὸ διοικητὴ μας κι' ἕνα νέον ἀξιογνώμιον περιμένουμε τὴν τύχη μας. Σὲ μὴ καραβάνα ἀνακατεύουμε τοὺς ἀριθμούς. Ὁ ἐ-
πιλοχίας τραβᾷ τὸν πρῶτο ἀριθμὸ. Πρῶτος τυ-
χερός ἕνας δεκανέας, μικρῆς κλάσεως, ποὺ στέκει παράμερα. Ἀκούει τὸνομα τοῦ καὶ σπι-
θίζουν τὰ μάτια του ἀπὸ ἱκανοποίησι. Τοῦ ἀνοί-
γουν οἱ ἄλλοι διάδρομο, προχωρεῖ καὶ παίρνει τὸ δέμα του. Δὲν μπορεῖ νὰ εἰπῇ πολλὰ λόγια, ἀπὸ συγκίνησι. «Νὰ ζήσῃ ἡ Νεολαία μας, παι-
διά», φωνάζει δυνατὰ.

Τραβοῦν καὶ ἄλλους κλήρους καὶ ἄλλους, ὡς τὸ τέλος. Πολλοὶ ἀπ' τοὺς τυχεροὺς ἀπου-
σιάζουν. Ἄλλοι εἶναι σὲ φρουρά, ἄλλοι καρα-
γώγεις, ποὺ πῆγαν γιὰ ἀνεφοδιασμὸ. Ἀνοίγει ἕνα μπουκάλι κονιάκ. Πίνουμε ὅλοι. Εὐχόμεστε γιὰ τοὺς τυχεροὺς τῶν δεμάτων, εὐχόμεστε γιὰ τὰ παιδιά τῆς Ἑθνικῆς μας Νεολαίας, εὐχόμε-
στε γιὰ τὸ μεγάλο μας ἔρωτα, τὴ Νίκη μας. Ὁ ταγματάρχης μας δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ. Ἐκαμὲ αἰσθητὰ καὶ πάθος ὅλες τῆς ἐντυπώ-
σεις ἀπὸ τούτην τὴν συγκέντρωσι. Σηκώνεται ἑπάνω καὶ μὲ παλλόμενη φωνὴ λέει: «Παιδιά, τὸ καταλαβαίνετε ὅλοι πῶς δὲν ἔχουν οἰκονο-
μικὴ ἀξία τούτα τὰ δῶρα τῆς Ε. Ο. Ν. Ὡστόσο εἶναι πολὺτιμι σημάδι τῆς ἀγάπης τῆς καὶ τῆς σκέψης τῆς γιὰ μᾶς. Νὰ, ἐδῶ γύρω μας, πάντα γύρω μας, τριγυρνᾷ τὸ μυαλό αὐτῶν τῶν μικρῶν, τῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, ποὺ μᾶς τὰ ἐτοίμασαν καὶ μᾶς τὰ στείλανε. Ἀς εὐ-
χόμεστε νὰ ζῇ καὶ νὰ προδεῖσῃ στὴ δοξασιμένη μας Πατρίδα ἡ Ἑθνικὴ Νεολαία».

Σὲ λίγο τὰ δέματα ὅλα εἶχαν ἔρευνηθῇ, κι' ὅλοι μας γενήκαμε παιδάκια ἀπὸ ζήλεια καὶ περιέργεια. Ἐνὰς βρῆκε μαντηλάκια, κουρα-
πιέδες, κονιάκ, ἄλλος καὶ μὴ χτένα, μὴ εἰ-
κόνα τῆς Παναγίας ἢ τοῦ Ἀγ. Γιώργη, ποὺ τὶς φιλοῦν εὐλαβικά. Δὲ λείπουν καὶ τὰ γράμ-

ματα τοῦ Βασιλιᾶ μας, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ὁργανώσεως. Τὰ διαβάζει δυνατὰ καὶ καθαρὰ ἕνας γραμματισμένος λοχίας. Ἐμεῖς ζητωκραυ-
γάζουμε ζωηρά, χειροκροτοῦμε κι' ἐσκολου-
θοῦμε νάχουμε τὸ νοῦ μας δεμένον στοὺς ἀ-
ελλοφούς μας συναγωνιστές, ποὺ ἀφήσαμε στὰ σπῖτια μας κοντά.

Χ. Μηχιώτης

ΟΙ ΑΦΑΝΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

Φυσεῖ ἡ θύελλα μανιασμένα... Τὸ χιόνι πέ-
φτει σὲ στροβίλους ἀπὸ πυκνὲς τούφρες, σκε-
πάζοντας δέντρα, πέτρες, βουνά... Κάνει ἕνα κρύο διαβολικό κι' ὁ ἀέρας ἀφήνει μὴ πα-
ράξενη μουσικὴ καθὼς σφυρίζει κάτω στὴν χα-
ράδρα τῶν χιλιῶν μέτρων.

Εἶναι σχεδὸν μεσημέρι, κι' ὅμως ὅλα εἶναι γύρω σταχτιά...
Ξαφνικά ἕνας θόρυβος, πῶς δυνατὸς ἀπὸ τὸ μανιάσμα τοῦ χιονοῦ, ξεπερνᾷ ὅλην αὐτὴν τρελλὴ συμφωνία καὶ συγχρόνως βλέπει νὰ ξεπροβάλλῃ μὲς ἀπὸ τὸ μουντὸ βάθος τοῦ ἀνη-
φορικοῦ δρόμου μὴ θεωρητὴ σκιά, δύο, τρεῖς, κι' ἄλλες ἀπὸ πίσω...

Εἶναι φορητὰ αὐτοκίνητα διδύμου τόνων... Ἀνεβαίνουν ἀγκομαχώντας τὸν φοβερὸ αὐτὸν ἀνηφορὸ, σὲ μὴ ἀτελείωτη σειρά καὶ προχω-
ροῦν πρὸς τὰ ἄνω σιγά-σιγά, χρησιμοποιώντας ὅλη τὴν ὑπερέντασι τῆς μηχανῆς τους γιὰ νὰ προχωρήσουν σ' αὐτὸ τὸν γλιτωρὸ δρόμο καὶ νὰ μὴν κατρακυλίσουν πρὸς τὴν ἀβυσσο.

Εἶναι οἱ ἀφανεῖς ἥρωες τοῦ πολέμου. Ἄν σταματήσῃ αὐτὴ ἡ φάλαγγα τῶν αὐτοκινήτων, σταματᾷ καὶ ὁ ἀνεφοδιασμὸς, ἀν' σταματήσῃ ἡ φάλαγγα, σταματᾷ καὶ τὸ ψωμὶ στοὺς πολέμι-
στες, σταματᾷ καὶ τὰ πολεμφοῦδα.

Πῶς θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γράψῃ γιὰ τοὺς ἀνηφορὸς τῶν μεταφορικῶν αὐτοκινήτων, γι' αὐ-
τοὺς τοὺς ἀγνώστους ἥρωες ποὺ παλεύουν μέρα καὶ νύχτα πρὸς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως γιὰ νὰ ἐπιπλετίσουν γρηγορώτερα τὸν στρα-
τό μας!... Ὅτι κι' ἂν σκεφθῇς δὲν μπορεῖς ποτε νὰ φαντασθῇς τὸν κόπο, τὴν ἀγωνία, τὶς κακουχίες ποὺ τραβᾷ γιὰ ν' ἀνεβάσουν τὰ αὐτοκίνητα σ' αὐτοὺς τοὺς τρομεροὺς ἀνηφο-
ρους, μὲσα σ' ἕνα χιονοβέελα. Ἄν σταματήσῃ ἕνα αὐτοκίνητο, σταματᾷ ὅλα πίσω του ὡς ποὺ νὰ ἐξικίνησῃ πάλι, δηλαδὴ μὴ ἀτελείωτη σειρά μηχανῶν ὁλοκλήρων χιλιόμετρων.

Προχωρᾷ σ' αὐτὸν τὸν φοβερὸ ἀνηφορὸ, ἐνῶ οἱ ῥόδες τους μόλις καὶ μετὰ βίας σκαλῶ-
νουνε στὴ λάσπη τοῦ χιονοῦ, χάρις στὶς ἀλυ-
σίδες ποὺ ἔχουν τυλιχθῇ. Ἄν λείπανε οἱ ἀλυ-
σίδες οὔτε ἕνα αὐτοκίνητο δὲν θάβτανε οὐδὲν προορισμὸ του, γιὰτὶ θάβτανε ἀδύνατο ν' ἀνεβῇ αὐτὲς τὶς φοβερὲς ἀνηφοριές.

Καὶ τί κινδύνους δὲν διατρέχουν αὐτοὶ οἱ ἥρωες!... Πόσες φορὲς δὲν κινδυνεύουν κάθε μέρα ἕνα ντεραπάρια μὴ βρεθῶν κάτω στὴν ἀβυσσο;... Πόσες φορὲς δὲν κατεβαίνουν μέσ' στὰ χιόνια καὶ μὲ 25 βαθμούς ὑπὸ τὸ μη-
δὲν ἐπιπλέοντα κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ ἐπισκευάσουν μὴ βλάβη... Μὴ εἶναι ἡ σκέψις τους, ἕνας εἶναι ὁ σκοπὸς τους: Νὰ μὴ σταματήσῃ ἡ φάλαγγα τῶν αὐτοκινήτων, νὰ μὴ σταματήσῃ ὁ ἐφοδιασμὸς. Ἀψηρὸν θύελλες, ἀψηρὸν λῦκος πεινασμένους (μήπως δὲν ἔ-
μειναν αὐτοκίνητα μερόνυχτα ὁλόκληρα, σὲ μὴ γωνία ἔρημου δρόμου, ὡς ποὺ νὰ ἐπισκευα-
θοῦν), ἀψηρὸν τὴν ἐχθρική ἀεροπορία ποὺ ἐπιτίθεται ὅπου εἶναι λαβὰρα.

Ξέρουν πῶς ἐκεῖ πάνω ἄλλα ἀδέλφια τους μάχονται μέσ' στὸ κρύο κι' ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ σφαίρες, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ψωμὶ.

Πρέπει νὰ τοὺς ἐφοδιάσουν οὐσδήποτε. Πρέ-
πει νὰ φράσουν. Πρέπει νὰ φράσουν! Καὶ φράζουν.

ΝΙΟΝΙΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

20ν Σύν/γμα Πεζικοῦ

III Πολυθλαρχία Τ.Τ. 496

ΟΥΡΑΝΙΑ ΚΡΑΥΓΗ

... Σιωπὴ ἀπλόθηκε στὴ μητρικὴ μας γῆ, ἀγωνία πέρα καὶ ἡ Ἑλλάς ὁλόκληρη ἀναμένει νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Τὰ δέντρα σταμάτησαν νὰ κινῶνται, ὁ ἀέ-
ρας ἔγινε πῶς ἄσφρος, τὰ πουλιὰ κοιμήθηκαν, ἡ θάλασσα γαλήνεψε.

Καὶ ὁ Θεὸς μου! Νὰ, σὰν κάτι ν' ἀκούεται, σὰν μὴ βοή, σὰν ἡχώ, σὰν μακρινὴ ἐπίκλησι ποὺ φτάνει σιγά-σιγά σ' αὐτιά μας. Ὁ ὁ-
ράνις κραυγὴ. Τώρα δυναμώνει, ζωντα-
νεύει πῶς πολὺ. Νὰ, ἀκούεται, κράζει δυνατὰ πᾶς:

«Ἐμπρὸς παιδιά τῶν Ἑλλήνων!»

Κι' ἡ ψυχὴ μας σκίρτησε καὶ μὴ φωνὴ ἀ-
πήνησε, ἡ φωνὴ τῆς Ἑλλάδος:

Μᾶς καλεῖς, Ἀρχηγέ, νὰ βαδίσουμε Ἐμπρὸς. Τὴν οὐράνια κραυγὴ Σου θὰ τὴν κλείσωμε κατὰθὰ στὴν ψυχὴ μας. Θὰ διπλασιάσωμε τὴ δύναμι μας, θὰ γιγαντώσωμε τὰ μπράτσια μας, θὰ χαλυδῶσωμε τὴ θέλησι μας καὶ ὅλοι μαζί ὡς εἰς ἄνθρωπος ἀδελφωμένοι θὰ τελειώσωμε τὸ μέγα Σου ἔργον καὶ ἡ δάφνη θὰ ξαναβλα-
στήσῃ καὶ ὁ φοινῖξ θὰ ἀναβῇ καὶ ἡ ἐλπίς θὰ ἀνθίσῃ γιὰ νὰ πλεχθῇ τῆς Ἑλλάδος τῆς νίκης τὸ τιμημένο στεφάνι.

Καὶ τότε ἀπὸ κεῖ ψηλά, ἀπὸ τὸν αἰθέριο θρόνον Σου, θὰ παρακολουθῇ τὴν ἐνδοξὸν γε-
νεάν ποὺ Σὺ ἐσφυρηλάτησες διὰ τὴν νικηφόρον αὐριον, γύρισε, κοίταξε καὶ θὰ εἶπῃ ὅτι ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς τῆς λατρευτῆς μας Πατρίδος, νὰ ἱσταται μὴ μορφὴ Μεγάλη, ἡ μορφὴ Σου, Πατέρα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ

«ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΥΨΗΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ»

Ἀπόσπασμα ἀπὸ Ραδιοφωνικὴ διμιλία τῆς Συναγωνιστρίδας Καίτης Σωθρόνους.

Μὲ τὸ μέτωπο ψηλά καὶ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη γεννημένα ἀπὸ τὸ πλατὺ καὶ γαλήνιο τοῦ Ἀρχηγοῦ μας χαμόγελο - ὡς προχωρήσουμε μὲ νέο θάρρος, νέα δύναμι σὲ δρόμο ποὺ ὁ ἀθάνατος μᾶς ἀνοίξει. Στὸ δρόμο τὸν ἀνηφορι-
κό, ποὺ ὁδηγεῖ στοὺς τόπους τῆς Νίκης καὶ τῆς Δόξας.

Μακριὰ ἀπὸ μᾶς ἡ λιποψυχία, τὰ δάκρυα καὶ οἱ ταλαντεύσεις.

Χαλυδόμενοι μὲ πίστιν γιὰ τὸ ἐνδοξὸ μέ-
λον, μὲ τὸ βλέμμα ὀψωμένο πρὸς τὴν φωτεινὴν μορφήν Ἐκείνου ὁ Ὅποιος τώρα ζῇ εἰς τὴν Ἀθανασία, ὡς προχωρήσουμε στὴν ἰδανικὴ πραγματῶσι τοῦ ἔργου Του.

Ἀντιλύντες φῶς ἀπὸ τὸ φῶς Του, πίστιν ἀπὸ τὴν πίστιν Του, ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀρχηγὸς ἠσθάνετο...

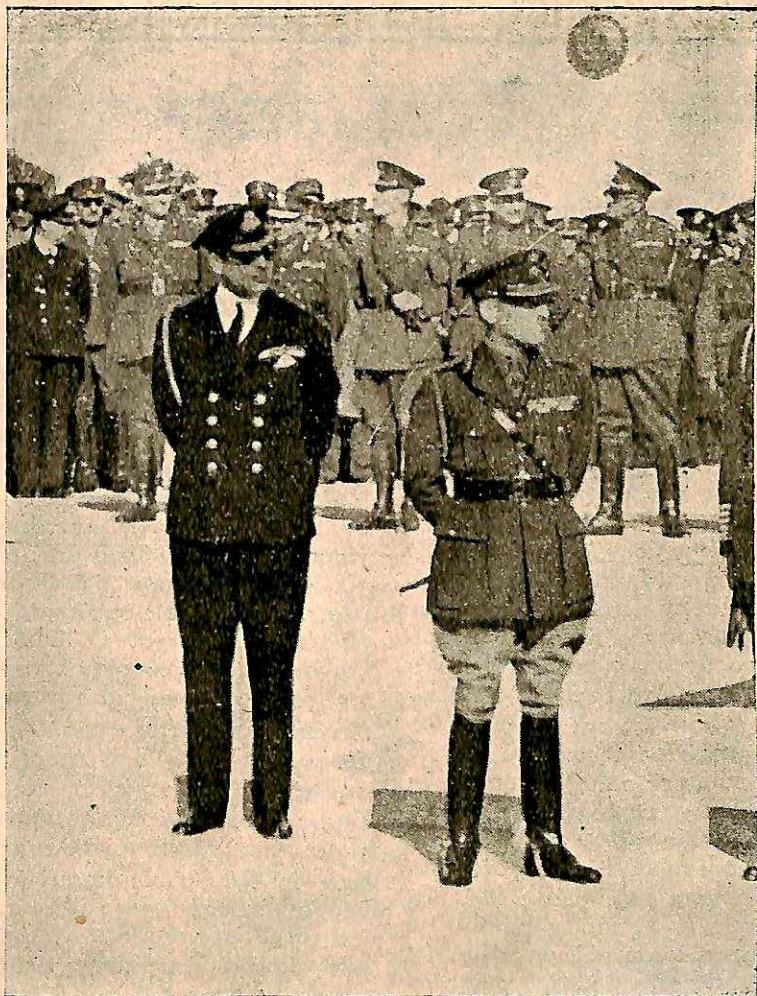
Ἀντιλύντες ἡρώισμον ἀπὸ τὸν ἰδικόν Του, αὐτοθυσίαν ἀπὸ τὴν αὐτοθυσίαν Του, πεπαισθησιν πρὸς τὴν Νίκην καὶ τὴν Δόξαν, ὡς βαδίσουμε ἔμπρὸς γιὰ τὴν Νέαν Ἑλλάδα, ποὺ Ἐκεῖνος ὠνευρεῖσθεκε.

Ὁ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ εἶπε: «Ἡ Νίκη εἶναι ἰδικὴ μας».

Ἡ Ε. Ο. Ν. βροντοφωνεῖ: «Διὰ Σοῦ, Ἀρ-
χηγέ, ἡ Νίκη εἶναι ἰδικὴ μας καὶ πρὸς τὴν κα-
τάκτησιν τῆς προχωροῦμε».

Ἐνώπιον τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, τὸν Ὅποιον πετὰ ἀνωθέν μας καὶ μᾶς περιβά-
λει μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, ὡς δώσουμε ὅλοι καὶ ὅλες τὸν ἱερώτερον τῶν ὅρκων μας: «Πατέρα τῆς Νίκης, πιστοὶ στὴν προσταγὴ Σου καὶ στὰ ἰδανικά Σου, πιστοὶ στὴν Ἑλλάδα Σου, κλι-
νόντες τὸ γόνυ ὀρκιζόμεθα νὰ λαμπρύνωμεν τὴν Πατρίδα μας. Νὰ γιγαντώσουμε τὸ δημι-
ούργημα τῆς Ε. Ο. Ν. Σου, νὰ συντελέσουμε στὴ Νίκη, τὴν ὁποῖαν Σὺ προητοίμασες».

ΚΑΙΤΗ ΣΩΘΡΟΝΟΥ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν. ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπηύθυνε τὴν ἀκόλουθον ἡμερησίαν διαταγὴν Του πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. ἐπὶ τῇ 25ῃ Μαρτίου:

«Ἡ Ε. Ο. Ν. μὲ πλήρη συνειδησιν τῆς μεγάλης ἡμέρας παρήλασεν ἐνώπιόν μου εἰς ἀρτίους σχηματισμοὺς καὶ παρετάχθη κατὰ τὴν δοξολογίαν μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ κα-
τανόησιν, ἡ ὁποία τὴν ἐμφανίζει ἀξίαν διάδοχον καὶ συνεχιστὴν τοῦ μεγάλου ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ ἡ ἔνοπλος νεότης τοῦ ἔθνους. Διὰ τῆς τοιαύτης ἐμφανίσεώς της ἐ-
λάμπρυνε τὴν ἡμέραν τῆς Ἑθνικῆς μας ἑορτῆς, ἀναπληρώσασα τὸν στρατὸν μας, ὅστις γενναίως μάχεται διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος.

Πρὸς τοὺς βαθμοφόρους καὶ τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ἐκφράζω τὴν εὐαρέσκειάν μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β' »

ΔΙΑΤΙ ΘΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ

Κατά τās πρώτας ημέρας του έλληνοϊταλικού πολέμου ο αείμνηστος Άρχηγός διεκήρυξεν ότι «ο άγών θά είναι μακρός και σκληρός, άλλ' ή νίκη θά είναι έν πάση περιπτώσει ιδική μας». Οί λόγοι του δέν άνεφέροντο προφανώς μόνον εις την μάχην της Άλβανίας. Άνεφέροντο εις πāsαν ένδεχομένην εξέλιξιν της συρράξεως, ή όποία ήρχισε την 28ην Όκτωβρίου. Ό Ιωάννης Μεταξάς είχε πλήρη επίγνωση των πραγμάτων, των ύπαρχουσών διαθέσεων πέραν των συνόρων της χώρας, των καταρτιζομένων σχεδίων. Και ή φωτεινή διάνοια του διαπεπυσμένου πολιτικού και στρατηγού προέβλεπεν όλα όσα θά ήτο δυνατόν νά συμβούν κατά την διάρκειαν της πάλης διά την Έλευθερίαν και διά την ύπαρξιν της Πατρίδος.

Όσοι είχαν την εύτυχίαν νά παρακολουθήσουν έκ του πλησίον τόν 'Ι. Μεταξά ώς Έπιτελάρχην και ώς πολιτικόν ήγέτην μέχρι των τελευταίων καιρών γνωρίζουν ότι ουδέποτε παρεσύρετο έξ αλόγου αίσιοδοξίας, ότι οί λόγοι του, πάντοτε μετρημένοι και βαθείς, είχαν την αξίαν αληθινών χρησμών καθ' όλην την διάρκειαν της μακράς και αγωνιάδους περιόδου κατά την όποίαν έδρασαν εις την πρώτην γραμμήν της δημοσίας κοινίστρας.

Η νίκη, λοιπόν, θά είναι έν πάση περιπτώσει ιδική μας εις τό πείσμα πάσης έναντιότητος και πάσης νέας περιπλοκής. Διότι την προέβλεπεν ο Άρχηγός, ο όποιος χωρίς τόν ελάχιστον δισταγμόν άνέλαβε την βαρείαν εύθύνην και την άφθιτον δόξαν του ιστορικού «Όχι». Και διότι ακόμη περί της νίκης της βεβαίας και άσφαλούς, ή όποία θά στέψη τόν τίμιον και δίκαιον άγώνα της Έλλάδος, είναι ίκανή νά πείση ή ψύχραιμος και άντικειμενική έκτίμησις των πραγμάτων.

Όσοι πιστεύουν εις την Βίαν άρνούνται πāsαν αξίαν εις τόν ήθικόν παράγοντα. Και όμως αυτός είναι πρό παντός ο ρυθμίζων και διέπων και τās πολιτικές και τās πολεμικές τύχας των λαών της γής. Η Έλληνική ιστορία από των Θερμοπυλών μέχρι της Άλμανας και μέχρι της Κρέσνας και της Τζουμαγιάς και του Σκρά προσφέρει άφθόνους περι τούτου αποδείξεις. Άλλά δέν θά περιορισθώμεν εις αυτάς μόνον. Κατά τās άρχάς του παρελθόντος αιώνος συνετρίβησαν έντός όλίγων μόνον μηνών αί στρατιαί του μεγαλύτερου στρατηλάτου των νεωτέρων χρόνων, του Ναπολέοντος, αί όποίαι επί μίαν είκοσαετίαν διήλυνον όλόκληρον την Εύρώπην νικηφόροι. Μετά μίαν περίπου έκατονταετίαν παρέλυσε και διελύθη έντός έπίσης βραχυτάτου χρονικού διαστήματος ή άρτίωτα πολεμική μηχανή την όποίαν έγνώρισεν ο κόσμος. Άλλά πώς άρά γε συνέβησαν τὰ κοσμοϊστορικά αυτά γεγονότα; Συνέβησαν διότι έλειψεν ο ήθικός

παράγων. Διότι έλειψεν ή πίστις εις την ήθικην αξίαν των πολεμικών εκείνων άγώνων. Και διότι ή Βία έστράφη τελικώς κατ' εκείνων οί όποιοι την χειρίζοντο.

Έπεχείρησαν ήδη πολλοί νά δώσουν μίαν εξήγησιν εις τό θαύμα της πενταμήνου συνεχούς έλληνικής νίκης έναντίον έχθρου υπέρτερου κατά πολύ αριθμητικώς και διαθέτοντος άφθονα και τελειότατα τεχνικά μέσα. Άλλ' ουδείς σχεδόν εξετίμησεν όσον έπρεπε τόν ήθικόν παράγοντα. Ό ιδικός μας στρατιώτης μάχεται διά την έλευθερίαν του, διά τās έστίας του, διά την τιμήν του και διά την τιμήν της οικογενείας του. Μάχεται μέ πίστιν ακράδαντον εις τόν Θεόν και εις τό δίκαιόν του. Οί ήγήτορές του ποτέ δέν ήσθάνθησαν την ανάγκην νά εξηγήσουν τούς σκοπούς του πολέμου. Διότι τούς αντίλαμβάνονται όχι μόνον οί στρατιώται της Έλλάδος, αλλά και αυτά ακόμη τὰ νήπια, από την ένθουσιώδη κραυγήν των όποιων άντηχεί καθημερινώς όλόκληρος ή χώρα. Άντιθέτως οί 'Ιταλοί ήγήτορες προσπαθούν νά δημιουργήσουν πολεμικόν φρόνημα διά της άπάτης και διά της βίας. Με τὰ ασύστολα ψεύδη, τὰ όποία εξαγμιζονται εις την πρώτην σύγκρουσιν μέ τόν έλληνικόν στρατόν. Με τούς άπανθρώπους δεκατισμούς των φυγάδων και μέ τούς δολοφονικούς πολυβολισμούς έκ των όπισθεν. Άκόμη δέ και μέ διεγερτικά. Και τό αποτέλεσμα όλων τούτων των μυσάρων προσπαθειών; Τό αποτέλεσμα είναι ότι ο 'Ιταλικός στρατός ήττάται διαρκώς εις πāsαν σύγκρουσιν μέ τόν Έλληνικόν και θά ήττάται πάντοτε μέχρι τέλους.

Άλλ' ο ήθικός παράγων, ή πίστις μέ άλλους λόγους εις τό δίκαιον του άγώνος, έχει ακόμη γενικωτέραν αξίαν. Όλόκληρος ο κόσμος, πλήν των άποκτηνωμένων όρδων της Βίας, παρακολουθεί μέ θαυμασμόν τόν άνισον άγώνα της Έλλάδος και προσεύχεται διά την έλληνικήν νίκην. Οί στρατιώται της έλευθερίας διαρκώς πληθύνονται. Η Μεγάλη Συμπολιτεία της Άμερικής, ή από της συγκροτήσεώς της πάντοτε προμαχούσα υπέρ των έλευθεριών του κόσμου, έθεσεν ήδη την κολοσσιαίαν δύναμίν της και τούς άπεράντους πόρους της εις την πλάστιγγα του άγώνος. Ό γενναίος Γιουγκοσλαβικός λαός, παρά την θέλησιν των Κυβερνητών του, ώρμησεν αποφασιστικώς εις την όδόν της τιμής και της δόξης. Οί άνηλεείς αρχάγγελοι της Βίας εύρίσκονται ήδη εις τās πρώτας όδυνηροτάτας διαψεύσεις των. Η αύγή της μεγάλης νίκης ύποφώσκει εις τόν όρίζοντα. Θά σταθώμεν όρθιοι και άδάμαστοι εις πāsαν δοκιμασίαν μέχρι τέλους, διά νά την χαιρετίσωμεν ήμείς οί Έλληνες υπερήφανοι και δοξασμένοι όσον ποτέ άλλοτε.

Χράμματα
ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Άγαπητοί μου Φίλοι,

Όταν ο νέος Κυβερνήτης, συμπυκνώνοντας τό νόημα του πραγματικά θαυμάσιου λόγου, πού άπηύθυνε σέ σās την παραμονή της Έθνικής μας Έορτής, σās εκάλεσε «νά μείνετε πιστοί στις μεγάλες άρχές της έθνικής άνεξαρτησίας, της έλευθερίας και της τιμής», έπρόσθεσε στο τέλος και την ακόλουθη φράσι:

«Κι' άν είναι νά πεθάνουμε για την έλευθερία της Έλλάδος και την απολύτρωσι του κόσμου, ως πεθάνουμε»!

Μέσα στη φράσι αυτή συγκεντρώνεται, αγαπητοί μου, ή βαθύτερη έννοια και ουσία όλόκληρης της Ιστορίας μας. Αυτή υπήρξε τό σύνθημα πού οί γενεές των Έλλήνων, περνώντας άνάμεσα από τούς αιώνες, έδιναν ή μιά στην άλλη στην τραχεία και δοξασμένη πορεία τους. Αυτή υπήρξε ή θεία σφραγίδα πού ή Μοίρα έβαλε στο φωτεινό μέτωπο της φυλής μας, αυτή υπήρξε τό κίνητρο, ο σκοπός και ή δόξα όλων των έθνικών μας άγώνων, όλης της έθνικής μας ζωής. Αυτή: ή ιερή απόφασι του θανάτου για την έλευθερία της Πατρίδος και της Άνθρωπότητος.

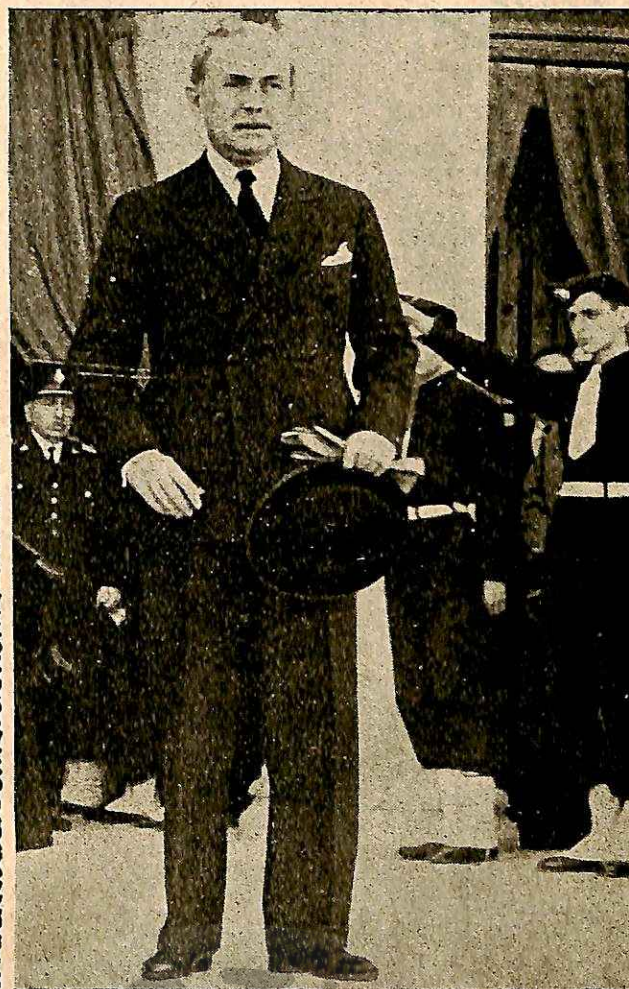
Άν έντείνετε την ακοή σας, για ν' άφουγκρασθήτε μέσα στα βάθη των αιώνων τη βοή της Ιστορίας μας, αυτήν την φράσι θ' ακούσετε ν' αναδίνετε από παντού, απ' όλη μακρά διαδρομή των περασμένων, αυτήν την φράσι θ' ακούσετε νά δονή και νά ζωντανεύη όλους τούς Έλληνικούς αιώνες, σάν γερός και δυνατός παλμός — ο γερός και δυνατός παλμός της άθάνατης καρδιάς της Έλλάδος μας.

«Μολών λαβέ» θ' ακούσετε τη φωνή του Λεωνίδα μέ τούς τριακόσους του όταν άπεφάσισαν νά πεθάνουν στις Θερμοπύλες. «Τήν δέ πόλιν ού σοι δίδομεν» κοινή γάρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμεν και ού φεισόμεθα της ζωής ήμών» θ' ακούσετε ν' αντιτάσσει ο Κωνσταντίνος από τις έτοιμόρροπες επάλξεις της βασιλευούσης. «Έλευθερία ή Θάνατος» θ' ακούσετε νά φωνάζουν οί ήρωες της Έπαναστάσεως στο Δραγατσάνι, στο Μεσολόγγι, παντού όπου μιά φούχτα άνοργάνωτοι, άδόηθοι, σχεδόν άοπλοι άνθρωποι άντιμετώπιζαν τις άμέτρητες και πανίσχυρες στρατιές του Σουλτάνου. «Όχι!» θ' ακούσετε νά βροντοφωνή στις τρεις μετά τὰ μεσάνυχτα της 28ης Όκτωβρίου ο Ιωάννης Μεταξάς, εκφράζοντας τη θέλησι και την απόφασι όλου του Έλληνικού Έθνους, μπροστά στην αούθάδη άπειλή του πάνοπλου και ίσχυρου νεοβαρβάρου.

Η ίδια φράσι, πού είναι ή αιώνια, ή ασίγαστη φωνή της έθνικής μας ψυχής, είναι και τό θετικώτερο, τό ασφαλέστερο μήνυμα του μεγαλείου και της άθανασίας. Γιατί αυτή ακριβώς ή απόφασις του θανάτου αποτελεί τη μεγαλύτερη έγγυησι ζωής. Η Δόξα είναι πιό δυνατή από τόν Θάνατο. Και είναι συγχρόνως ή πιό άληθινή και πιό σταθερή Νίκη.

Αυτή ή φωνή, πού είναι ή αιώνια, ή ασίγαστη φωνή της έθνικής μας ψυχής, είναι και τό θετικώτερο, τό ασφαλέστερο μήνυμα του μεγαλείου και της άθανασίας. Γιατί αυτή ακριβώς ή απόφασις του θανάτου αποτελεί τη μεγαλύτερη έγγυησι ζωής. Η Δόξα είναι πιό δυνατή από τόν Θάνατο. Και είναι συγχρόνως ή πιό άληθινή και πιό σταθερή Νίκη.

Μ' έθνικούς χαιρετισμούς
Μελής Νικολαΐδης

Ο κυβερνητικός έπίτροπος της Νεολαίας κ. Σπ. Ρούβαλης άπήυθυνε πρός τās μονάδας και σχηματισμούς των Περιφ. Διοίκ. Άρρένων και Θηλέων Πρωτευούσης, την Δ.Α.Σ.Α., την Δ.Α.Σ.Θ. και την διοίκησιν Ταγμάτων Έργασίας την ακόλουθον ήμερησίαν διαταγήν:

«Η Α. Ε. ο άρχηγός της Κυβερνήσεως και Γενικός Έπιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. κ. Άλ. Γ. Κοριζής μοι άνέθεσε νά σās διαδιέδωσώ την έκφρασιν της εύαρεσκείας του διά την έν γένει έλληνοπρεπή συμμετοχήν σας εις τόν έορτασμόν της έπετειού της έθνικής μας παλιγγενεσίας, την κατά την παρέλασιν της 23ης Μαρτίου έπιδειχθείσαν τάξιν και συνοχήν, τό άρρενωπόν του βαδίσματός σας και την πειθαρχίαν, δι' ής άπεδείξατε εις πόσον ύψηλόν βαθμόν κατανοείτε τό Ιστορικόν των έθνικών στιγμών, ως διανύει τό Γένος μας, και διεδηλώσατε την θέλησίν σας νά συνεχίσετε, υπό των ίδίων πάντοτε άρετών διαπνεόμενοι, τό έργον εις τό όποίον ή Πατρίς και ο Βασιλεύς σās έταξαν».

“Η ΕΛΛΑΣ ΘΑ ΖΗΣΗ, ΘΑ ΖΗΣΗ, ΘΑ ΖΗΣΗ!..

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ

Μεταξύ τῶν μεγάλων νεκρῶν τοῦ πολέμου συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἑφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς Γεώργιος Δ. Μιχαλάς, γεωπόνος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μακρὸν συνεργάσθη κατὰ τὸ παρελθόν εἰς τὰς στήλας τῆς «Νεολαίας» ἐπὶ θεμάτων γεωργικῶν. «Ἡ Νεολαία» εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον ἔνός ἐκ τῶν συνεργατῶν της καὶ ἀπευθύνει πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἥρωος τοὺς θερμότερους λόγους παρηγορίας.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ
ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ χαρῇ διὰ τὰ γεγονότα τῆς Γιουγκοσλαβίας, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν παράδειγμα ἀφύπνισεν ὁλοὺς τοὺς λαοὺς ἐκείνους πού δὲν θέλουν νὰ ὑποκύψουν εἰς τὴν βάρβαρον καὶ ἀνάσχυτον θίαν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία εἶναι ὑπερήφανος διότι μία ἄλλη νεολαία, φίλης καὶ γείτονος χώρας, προσηγύθη εἰς τὰς λαΐκας ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς πατρίδος τῆς. Οὕτω, τὸ αἶσθημα τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν δοκοῦται καθυμερινῶς καὶ καθίσταται συνέπιδως ἀτόμων καὶ λαῶν, καὶ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν τοῦ ὅτι καμμία ἀπολύτως δύναμις, καμμία βία δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰ Ἕθνη τὸ δικαίωμα νὰ κανονίζουν τὰ τοῦ οἴκου των κατὰ τὴν ἀπόλυτον αὐτῶν βούλησιν καὶ πρὸ παντὸς νὰ ζοῦν ἑθνικῶς ἐλευθέρᾳ καὶ ἀνεξάρτητᾳ. Ἡ Ἑθνικὴ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος εὐχεταί εἰς τὴν γείτονά της Νεολαίαν πλήρη ἐπικράτησιν καὶ εἰς τὴν χώραν τῆς τῶν ἰδεῶν ἐκείνων ποῦ συνειδητοποιοῦν τὴν ἀντίληψιν περὶ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκους.

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅπου ὑπάρχουν Χῶραι καὶ Λαοὶ ἐλευθεροί, ἡ Ἐθνικὴ καὶ Ἑορτὴ ἐξωρτάθη ἐφέτος ὡς ἐορτὴ παγκόσμιος. Ἡ ἀνθρωπότης δολόκληρος ἔχαιρέτισε τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὄχι μόνον ὡς ἐορτὴν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐλευθερίας μιᾶς Χώρας, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὡς ἐορτὴν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Καὶ παντοῦ καὶ ἀπὸ ὅλους ἐτονίσθη κατὰ τὸν πλέον θερμὸν καὶ κατηγορηματικὸν τρόπον ὅτι ἡ 25ῃ Μαρτίου εἶναι ἕνα ὕψιστον Σύμβολον, τὸ σύμβολον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, τὸ ὅποιον γεφυρώνει τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα μὲ τὸ Ἐκκοσιένα καὶ αὐτὸ πάλιν μὲ τὸν σύγχρονον ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τοῦ ἔθνους μας. Ὅλη αὕτῃ ἡ μακρὰ διαδρομὴ τῶν αἰώνων εἶχε πάντοτε ἐπὶ κεφαλῇ τὴν Ἑλλάδα ὡς πρωτοπόρον καὶ πρωτεργατὴν τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνάδου τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἡ ὁμότης καὶ ἐνθουσιώδης διαπίστωσις καὶ ἀναγνωρίσις τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἀπὸ ὅλων τὸν σύγχρονον ἐλεύθερον κόσμον γεμίζει τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἀπὸ ἰκανοποίησιν καὶ υπερηφάνειαν, ἀλλὰ καὶ τονίζει συγχρόνως περισσότερον τὴν ἱερὰν εὐθύνην τοῦ ἐναντι τῆς ὕψλης καὶ μεγάλης ἀποστολῆς του, τὴν ὁποίαν συναισθάνεται βαθύτατα καὶ δὲν θά παύσῃ ποτὲ ν' ἀνταποκρίνεται εἰς αὐτὴν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του καὶ μὲ κάθε προσπάθειαν καὶ θυσίαν.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΜΑΣ

Μαζί μὲ τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν ποῦ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς αἰσθάνεται διὰ τὴν νέαν μεγάλην νίκην τῶν ἀγγλικῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς Μεσογείου ἐναντίον τοῦ ἐπαισχύντος φεύγοντος, ὡς πάντοτε, ἰταλικοῦ στόλου, αἰσθάνεται συγχρόνως βαθυτάτην ἱκανοποίησιν καὶ ὑπερηφάνειαν διότι εἰς τὴν νίκην ταύτην συνέβαλε καὶ ὁ ἰδικὸς μας στόλος. Τόσον τοῦ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τοῦ Βρετανικοῦ Ναυαρχείου, ὅσον καὶ ὁ Ἕλληνας ἐπὶ πύργος τῶν Ναυτικῶν εἰς τὰς σχετικὰς δηλώσεις του ἐπὶ ἑνὶ ἰδιαιτέρως καὶ μετὰ προφανοῦς χαρᾶς τὴν συμμετοχὴν τοῦ «μικροῦ ἀλλὰ θαρραλέου» — ὅπως τοῦ ἑξακατήρτησαν — πολεμικοῦ ναυτικοῦ μας. Τοῦ γεγονότος τοῦτο, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῶν ὑποβρυχίων μας καὶ τὴν συνεχῆ, σοδαρὰν καὶ πολύτιμον δρᾶσιν τῶν ἐν γένει ναυτικῶν μας δυνάμεων, διαπιστώνει διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὸ ἀνώτερον πνεῦμα γενναιότητος, θάρρους καὶ αὐτοθυσίας, τοῦ ὁποῖον, πηγάζον ἀπὸ ἀθανάτους παραδόσεις, ἐμπνέει πάντοτε τοῖς πολεμικῶν ναυτικῶν μας. Μὲ τὴν γενναίαν συμμετοχὴν του εἰς τὴν νέαν ναυτικὴν νίκην τοῦ ἐνδόξου συμμαχικοῦ ναυτικοῦ, τὸ ἰδικόν μας πολεμικὸν ναυτικὸν προσέθεσε μίαν σελίδα τιμῆς καὶ δόξης εἰς τὴν φωτεινὴν ἱστορίαν του.

Η ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητικὴ καὶ εὐχάριστος εἶναι ἡ διαπίστωσις περὶ τῆς εὐνοϊκῆς πορείας τῶν ἐφετεινῶν γεωργικῶν μας καλλιιεργειῶν, τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ ἐπισημοῦς ἔκθεσις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Παρ' ὅλας τὰς φυσικὰς καὶ ἀναποφεύκτους δυσχερείας ποῦ δημιουργεῖ ἡ πολεμικὴ κατάσταση, αἱ καλλιιεργήσιμοι ἐκτάσεις ἠδὲ ἤθησαν, ἡ ἀπόδοσις τῆς κτηνοτροφίας ὑπῆρξεν ἱκανοποιητικὴ, ἡ βομβάκοκαλλιέργεια ἐσημείωσε προοδευτικὴν ἐξέλιξιν καὶ ἡ αὐτοπαρὰγωγὴ παρέμεινε σταθερά, χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ μειώσιν. Ὅλα ἔν τούτοις αἱ εὐνοϊκὰ αὐταὶ πληροφορίαι δὲν ἠμποδίσαν τὸν Διοικητὴν τῆς Τραπεζῆς νὰ ὑποδείξῃ τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνισχυθῇ ἀκόμη περισσότερο ἡ παραγωγικὴ μας προσπάθεια. Τὸ Κράτος διαθέτει πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων μὲ προθυμίαν καὶ μὲ σύστημα ὅλα τὰ ἐνδεδεικνόμενα μέσα καὶ καταβάλλει διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν του πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ ὁ γεωργικὸς μας κόσμος, ἐκ παραλλήλου πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διεξάγει τὴν μεγάλην μάχην διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος, θὰ συνεχίσῃ μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀποφασιστικότητᾳ καὶ τὴν ἄλλην μάχην διὰ τὴν αὐτάρκειαν τῆς Χώρας, ἡ ὁποία εἶναι φανερὸν πόσον ὑποβοηθεῖ τὴν πρώτην.

«ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΤΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ
ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΝ»

Κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια
τῆς πινακίδος, ἣ ὅποια ἐτο-
ποθετήθη εἰς τὴν πρῶν λε-
ωφόρῳ Ἀκαδημίας, μετο-
νομασθεῖσαν, ὡς γνωστὸν
εἰς λεωφόρον Φραγκλίνου
Ρούζεβελτ — εἰς ἐκδήλωσιν
τιμῆς καὶ θαυμασμοῦ πρὸς
τὸν ἐξέχοντα ἄνδρα, ὁ ὁ-
ποῖος διὰ τοῦ λόγου καὶ
τοῦ ἔργου τοῦ ἔθεσε τὸν ἑ-
αυτὸν του καὶ τὴν μεγάλην
Χώραν του εἰς τὴν ὑπηρεσί-
αν καὶ τὴν προάσπειν τῆς
ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτι-
σμοῦ, — ὁ πρεσβευτὴς τῆς
Ἀμερικῆς κ. Μάκ Βεύ, δι-
ερχομένου τὰ σταθερὰ αἰ-
σθηματὰ φιλίας τῆς Πατρι-
δος του πρὸς τὴν ἰδικήν
μας, εἶπε, μεταξὺ ἄλλων,
καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡμεῖς εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀγαπῶμεν τὴν Ἑλλάδα διότι τόσον διότι ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον νὰ πράξωμεν τοῦτο, ὅσον διότι δὲν δύναμεθα νὰ πράξωμεν ἄλλως, καθόσον ἡμεῖς αὐτοὶ εἴμεθα Ἑλληνες κατὰ πνεῦματικὴν κληρονομίαν».

‘Υπογραμμίζομεν ἀπλῶς τὴν φράσιν αὐτήν, χωρὶς νὰ προσθέτωμεν ἰκανὲν σχόλιον. Μὲ τὰς ὀλίγας λέξεις τῆς ἐκφράζει τόσον ἐπιγραμματικὰ καὶ τόσον ἀνάγκυρα τὴν ἔννοιαν τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐπὶ τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν, ὥστε οἰονόηποτε σχόλιον ν’ ἀδυνατίζῃ καὶ ν’ ἀλλοιώνῃ τὴν ἔννοιαν αὐτήν.

ΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ ΑΕΡΑΜΥΝΗΣ

Θα πρέπει να εξασθή Ιδιαιτέρως το γεγονός της ὀρκωμοσίας τῶν ἐθελοντῶν τοῦ σώματος ἀμύνης τῶν ἀπὸ ἀέρος ἐπιδρομῶν. Ἡ νέα αὐτὴ ὑπηρεσία, ὅσον καὶ ἂν ἀποτελεῖ κρατικὴν ὀργάνωσιν ἐξῆς τῆς διοικητικῆς ἀρμοδιότητος τῆς Ε.Ο.Ν., εἶναι ὅμως σῶμα τὸ διοποῦν ἐπιστρατεύσει μέλῃ προερχόμενα ἐκ τῆς Νεολαίας ὥστε, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ διοικητοῦ τῶν κ. Νέρη, ἡ νέα αὐτὴ ὀργάνωσις νὰ ἀποτελεῖ τὸν ὄραϊον καρπὸν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ὅπως τὴν ἀνενδρεῖ τὸ δημιουργεῖς τῆς Ἰωάννης Μεταξᾶς καὶ τὴν προχωρεῖ ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις. Ἡ Νεολαία, ἡ ὁποία ἐγαλοῦχησε τοὺς νέους αὐτοὺς εἰς τοὺς κόλπους τῆς καὶ γνωρίζει τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά των, οὐδόλως ἀμφιβάλλει ὅτι τὸ σῶμα τῶν ἐθελοντῶν ἀμύνης κατὰ τὴν ἀπὸ ἀέρος ἐπιδρομῶν θὰ φανῇ ἀντάξιον τῶν προσδοκίων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κοινωνίας.

Ἡμεῖς περιοριζόμεθα εἰς τὸ νὰ ἐκφράσωμεν μόνον τὴν ὑπερφανείαν μας, διότι ἡ Ε.Ο.Ν. ἀπέτελεσε τοῦ φωτῆρον, ἐξ οὗ ἠντλήσαμεν οἱ νέοι αὐτοί.

Ὑπάρχουν περιστάσεις που μιὰ αὐθόρμητη χειρονομία, ἓνα τυχαῖο βλέμμα ἀποκαλύπτει καὶ ἐκφράζει τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καλῶς καὶ καθαρώτερα ἀπὸ τὴν πιὸ βαθεῖα κι' ἐπιστη-

* * *

Μιά μακρυὰ ἰσωπηλὴ
παράταξις... Καὶ ὅμως!
Πίσω ἀπ' ἐκεῖνα τὰ σφι-
γμένα χεῖλη πόσα ὠραῖα
καὶ ὑψηλὰ μνημόματα ἔφθα-
ναν ὡς τὰ βάθη τῶν ψυ-
χῶν μας! Καὶ πίσω ἀπὸ
τ' ἀκίνητα ἐκεῖνα κορυμιά,
πού, σὰν γερά καὶ δυνατὰ
κυπαρίσσια ξεπεταγμένα
ἀπὸ τὴν ἱερῇ γῇ τῆς Ἀτ-
τικής, ὠρθώνονταν ἐκεῖ
ἀλύγιστα κ' ἀκλόνητα, πό-
ση ζωὴ καὶ πόση ὁρμὴ καὶ
πόση ἐνέργεια! Χωρὶς ν' ἀ-
νοίξουν καθόλου τὰ χεῖλη,
τ' ἀκούσις νὰ λέγῃ: «Ναί»

Μιά πυκνή συγκέντρωση με χειροκροτήματα και φωνές σε μία μεγάλη αίθουσα. Μία μακρά ασιωπηλή παράταξις. Μία κανονική παρέλασις με βήμα στρατιωτικό. Πράγματα τα κοινά και συνηθισμένα, πού τὰ βλέπουμε συχνά, πού ἡ Ε.Ο.Ν. μᾶς τὰ πρόσφερε πολλές φορές με τάξι καὶ ρυθμό.

Καὶ ὁμως! "Ἄν προσέ-
ξουμε καλὰ ἐκεῖνα τὰ χέ-
ρια ποὺ ἀνεθοκατεβαίνουν
καὶ χτυποῦνται γρήγορα
καὶ δυνατὰ μέσα σ' ἐκείνη
τὴν αἴθουσα, θ' ἀντιληφθοῦ-
με πὼς τὸ χειροκρότημα
αὐτὸ δὲν εἶναι μιὰ κοινὴ
κίνησις δύο μελῶν τοῦ ἀν-
θρώπου σώματος, ἀλλὰ
τὸ ἀσυγκράτητο ἐξέσπασμα
ἐνὸς βαθέος καὶ γενικοῦ
ἐσωτερικοῦ κραδασμοῦ.
Καὶ ἂν ἀκροασθοῦμε κα-
λὰ ἐκεῖνες τὶς ζεστὲς καὶ
ζωντανὲς φωνές, ποὺ δονοῦν
τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς μεγά-
λης σάλας, θὰ νοιώσουμε
καθαρά μέσα σ' αὐτές τὸν
ἔντονο καὶ γερὸ παλμὸ ποὺ
μεταφέρουν ἀπὸ τὰ βάθη
τῆς καρδιάς τους καὶ τὸν
ξεχύνουν καὶ τὸν σκορπί-
ζουν γύρω σὰν ρεύματα ἡ-
λεκτρικά. Τότε, καὶ ἂν ἀ-
κόμα δὲν εἴχαμε ἀκούσει
τὸν ὑπέροχο καὶ λαμπρὸν
ὕμνο, ποὺ ἐτόνισε ὁ νέος Κυ-
θερνήτης στὴν αἰώνια ἔθνι-
κὴ ψυχὴ, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν
εἴχαμε ξεχωρίσει μέσα στὶς
φωνές τῇ μεγάλῃ λέξει, μὲ
τὴν ὁποῖαν ἀπεκρίθη σ' αὐ-
τὸν ἡ ψυχὴ τῶν Νέων, θὰ

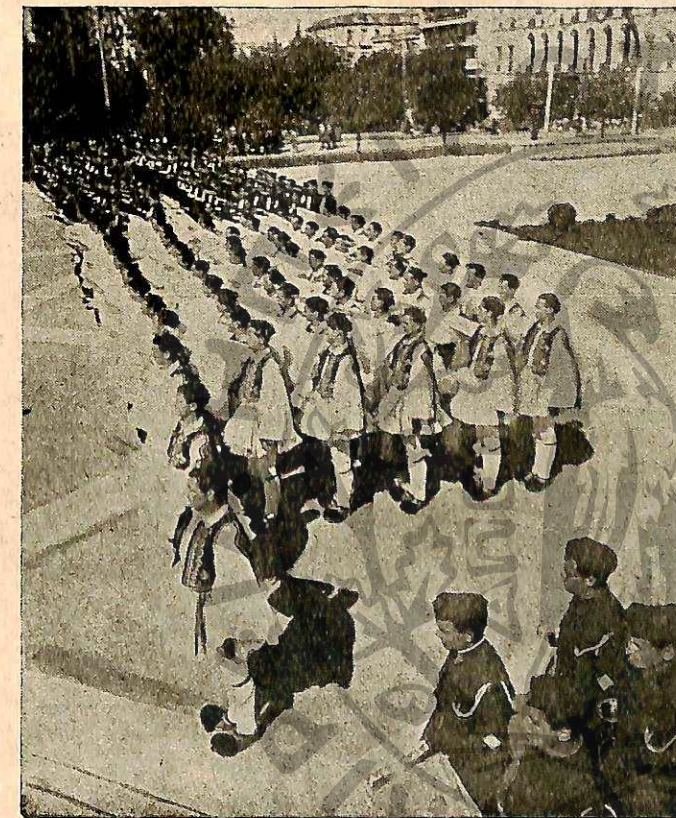
μείς έτοιμοι νά πάρουμε
κι' έκεί πάνω τή θέσι τους,
γιά νά συνεχίσουμε τò ú
πéροχο έργο τους». Καί
χωρίς νά κινηθοὺν καθόλου
τά σπληνωμένα κορμιά τους,
ένοιωθες μέσα σέ καθένα
άπ' αὐτά κι' ἀπό ἕναν ἀ-
γωνιστή καί καταλάβαινες
πώς κι' έκεί μπροστά σου
ἀπλωνόταν κάποιο ἄλλο
μέτωπο μάχης, πού κι' ἂν
λέγεται «Μετόπισθεν» εἶ-
ναι τόσο μπροστά, τόσο
μπροστά στόν μεγάλον ἱ-
δεολογικόν ἀγώνα τῆς Φυ-
λῆς μας.

Καὶ τώρα οἱ Νέοι παρελαύνουν. Μὴν κυττάζεις ἀπλῶς τὸ κανονικὸ τους βήλι. Προσέξτε, πόσο γερά καὶ σταθερὰ τὸ πόδι τους πατὰ τῇ γῇ κι' ἀφουγκρασθῆτε πῶς αὐτὴ ἀπῆλκε τὸ πάτημά τους. Ὁ ἀντιληφθῆτε τὴ βαθειὰ γνωριμία τους, θὰ νοιώσετε τὴ μυστικὴ ἐπικοινωνία τους, τὸν αἰώνιο κι' ἀκατάλυτο δεσμό ποὺ συνδέει πάντα τὴν ἱερὴ αὐτὴ Γῇ μὲ τὰ παιδιά

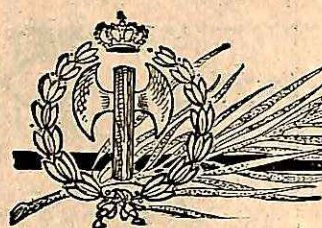
της. Καὶ μὴν ἰδῆτε ἀπλῶς, μὲ μιά γρήγορη ματιά, τὸ ὕψωμένο πρόσωπό τους. Νὰ ἰδῆτε ἕνα - ἕνα τ' ἀδρά χαρακτηριστικά τους. Νὰ ἰδῆτε τὸ φωτεινὸ τους μέτωπο. Τὰ μάτια τους νὰ ἰδῆτε, τὰ μάτια τους μὲ τὸ βαθὺ καὶ σταθερὸ βλέμμα, μὲ τὴ θερμὴ καὶ λαμπρὴ ἀκτινοβολία. Τότε, μέσα στὰ ἀδρά ἐκείνα χαρακτηριστικά θ' ἀντιληφθῆτε τὸν ἀνδρισμὸ, τὴν ρωμαλεότητα, τὴν παλληκαριά τῆς Φυλῆς μας' ἐπάνω στὸ φωτεινὸ τους μέτωπο θὰ καταλάβετε ν' ἀντανάκλῃ ἡ ἐυγενικὴ περηφάνεια κι' ἡ ὕψηλὴ συναίσθησις τῆς μεγάλης καὶ πλατειᾶς ἀποστολῆς τοῦ "Ἐθνους μας" κι' ἡ ἀκτινοβολία ἐκείνη πού ἐκπέμπεται ἀπὸ τὰ μάτια τους θὰ ἰδῆτε πῶς μέσα σὲ κάθε ἀκτίνα τῆς κρύβει καὶ μιὰν ἀρετὴ: πατριωτισμὸ καὶ ἀνθρωπισμὸ, ἐθνουσιασμὸ καὶ πίστι, θέλησι καὶ αὐτοθυσία.

Ἔτσι δὲν μᾶς ἐξώσατε
προχθές, Νέοι τῆς Ἑλλά-
δος, ἕνα ὥραϊο καὶ συγκι-
νητικό μόνο θέαμα. Μᾶς ἐ-
κάματε, γιὰ μίαν ἀκόμη
φορά καὶ ὑπὸ συνθηκάς ἐ-
ξαιρετικά ἱέρως, μίαν ὑπε-
ροχή καὶ πολύτιμη ἀποκά-
λυψι. Μέσα ἀπὸ τὰ γερά
κι' ἀγνά σας στήθη εἰδωμέ
ν' ἀναπηδᾷ καὶ ν' ἀναλάμ-
πη, ὥραϊα, δυνατὰ καὶ με-
γάλη, ἡ ἱερὴ φλόγα τῆς
ψυχῆς τοῦ καθενὸς σας, κι'
ὑστερα, μέσα σὲ μίαν μεγα-
λειώδη συνταύτιση ὁλων αὐ-
τῶν τῶν φλογῶν, νὰ προ-
βάλλη καὶ νὰ ὑψώνεται
πρὸς τὸν οὐρανὸ τοῦ θείου
φλογεροῦ φαινόμενο τῆς ὅ-
λης ἐθνικῆς ψυχῆς τῆς Ἑλ-
λάδος μας. Καὶ ὅπως ἄλ-
λοτε μέσα ἀπὸ τὴ φλεγό-
μενη βάτο ὁ Θεὸς μίλησε
στὸν Μωϋσῆ, ἔτσι καὶ τῶ-
ρα, μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες
τῆς ψυχῆς σας, ἀκούσαμε
ἐξανά τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.
Καὶ τὴν ἀκούσαμε νὰ λέ-
γῃ τὰ ἴδια τὰ λόγια σας,
αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ λόγια ποὺ
τὰ κηρύξατε προχθές, ἀ-
παντώντας στὸ μεγάλο κά-
λεσμα ποὺ σᾶς ἔκαμε ἡ
Πατρίδα μὲ τὸ στόμα τοῦ
Κυβερνήτου, τὰ λίγα λόγια
τοῦ ἱεροῦ σας ὅρκου: «Ἡ
Ἑλλάς θὰ ζήσῃ, θὰ ζήσῃ,
θὰ ζήσῃ»!

Μελῆς Νικολαΐδης

Λόχος φουστανελλοφόρων τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας ἔμπροσθεν τοῦ
Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΠΟΥ ΕΠΕΣΑΝ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

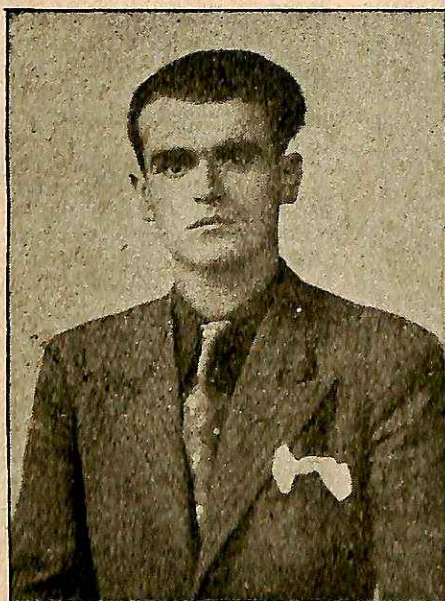

Γεώργιος Π. Σκούλος, δημοδιδάσκαλος Κουμαριάς Σερρών. Προσβλήθηκε υπό κρυοπαγήμάτων άπέθανεν ενώ μετεφέρετο εις τὸ νοσοκομείον Μεσολογγίου τὴν 14ην Ἰανουαρίου 1941.

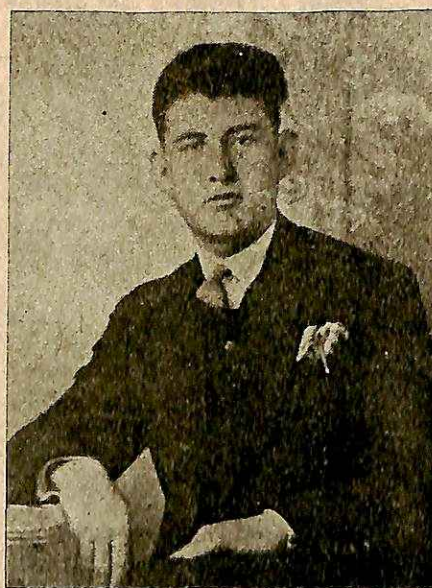
Εἰς τὴν σελίδα αὐτὴν τῆς τιμῆς, ποὺ ἀφιέρωσεν ἡ «Νεολαία» διὰ τοὺς ἡρώϊκους καὶ ἀθανάτους νεκροὺς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, θὰ συνεχισθῇ ἡ δημοσίευσις φωτογραφιῶν τῶν πεσόντων ὑπὲρ Πατρίδος Φαλαγγιτῶν καὶ βαθμοφόρων. Μὲ συγκίνησιν, μὲ θαυμασμόν καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν ἀποτίομεν πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀθανάτους νεκροὺς τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου φόρον τιμῆς καὶ εὐλαβεῖς προσκυνῆται πρὸ τοῦ νωποῦ τάφου τῶν καταθέντων πρὸ αὐτοῦ τὴν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους.

Κωνσταντῖνος Βλάχος, ἐκ Ψαχνῶν Εὐβοίας. Ἐφονεύθη μαχόμενος ἐναντίον τοῦ βαρβάρου εἰσβολέως εἰς μεγάλην μάχην τὴν 9ην Νοεμβρίου 1940.

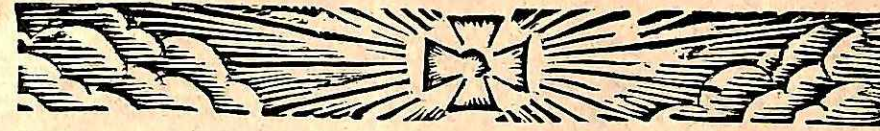
Κωνσταντῖνος Σπαντίδης, ἐξ Ἀγίου Κωνσταντίνου (Ρεγκόζαινα) τοῦ δήμου Πελλάνης. Ἐφονεύθη μαχόμενος ὡς τιτάν τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1940.

Σταθρος Δοξάκης, ἐκ Χαλκίδος. Ἐπεσεν ὑπὲρ Πατρίδος τὴν 5ην Νοεμβρίου 1940. Ὁ ἥρωας ἦτο πατὴρ δύο τέκνων.

Χρῆστος Κολλιντζας, ἐκ Βλαχερνῶν. Μαχόμενος μὲ ἡρωισμόν ἐτραυματίσθη πλησίον τοῦ Τεπελνίου. Μεταφερθεὶς εἰς τὸ νοσοκομείον Ἀρτης ὑπέκυψεν εἰς τὰ τραύματά του.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

6^ΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Μάρκου ι' 32—45)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν· ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματέυσιν, καὶ κατακρινούσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν, καὶ ἐμπαίζουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ Ζαβεδάου λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὡς ἐάν αἰτήσωμεν ποιῇς ἡμῖν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιῆσαι με ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δὸς ἡμῖν ἵνα εἰς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἰς ἐξ ἐκ δεξιῶν σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἰδατε τί αἰτέισθε. Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ ἐκ δεξιῶν μου οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· οἰδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἂν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ἑβραίους θ' 11—14)

Ἀδελφοί, Χριστὸς παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μεϊζονος καὶ τελειότερας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος, εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδῶς δαμάλεως ραντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσω μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἁμῶν τῷ Θεῷ, καθαρίει τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεῖν Θεῷ ζῶντι;

Ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν Δωδεκάνησον

≡ ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟΝ «ΟΧΙ» ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ≡

Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων τῆς μαρτυρικῆς Δωδεκάνησου, τῆς ὁποίας σημερον ἡ τραγωδία τῶν ἀνεκδιηγήτων δεινῶν ὑπὸ τὸν Ἰταλικὸν ζυγὸν καὶ τὸ ἀδάμαστον ἐθνικὸν φρόνημα κινῶν τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν θαυμασμόν ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, μᾶς διασώζει ἡ ἱστορία ἓνα ὑπέροχον «Ὅχι» μεγαλόφροσύνης, ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ φιλοπατρίας τοῦ μεγάλου Ἱπποκράτους, ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ἡ ὁποία ἦτο πατρίς του καὶ κατέστη ἐνδοξος ἀπὸ τὸ ὄνομά του.

Ὁ Ἱπποκράτης ἀνεδείχθη ὁ ἐνδοξότερος ἰατρός τῆς ἀρχαιότητος. Ὑπῆρξεν ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἐπιστημονικῆς ἱατρικῆς, ἐπεχείρησε τὴν θεραπεία τῶν νόσων μὲ μέθοδον, ποὺ κινεῖ τὸν θαυμασμόν τῶν μεταγενεστέρων ἀκόμη καὶ σημερον κι' ἀπ' αὐτὸ ἡ ἐπωνυμία του «πατὴρ τῆς ἱατρικῆς».

Ἡ φήμῃ τοῦ σοφοῦ ἀνδρός εἶχε πλέον ἐξαπλωθῇ καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἱπποκράτης ἔθεωρετο ὡς ἓνας ἡμίθεος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁ πεπλάσμετος καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος. Κάθε χώρα θὰ ἐδίδεν ὅτι καὶ ἂν εἶχε καὶ θὰ ἔθεωρε ὑπερτάτην εὐτυχίαν τῆς

νὰ ἔχη πλησίον τῆς τὸν μεγάλον σοφόν.

Διηγούνται ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Ἀρταξέρξης ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἱπποκράτην πρεσβείαν μὲ πλουσιώτατα καὶ μεγαλοπρεπὴ δῶρα, διὰ τῆς ὁποίας ἐπροσκαλοῦσε τοῦτον εἰς τὴν Περσίαν, ὅπως προσφέρῃ ἐκεῖ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας του. Πλούτη ἄπειρα καὶ μεγάλα τιμὰ θὰ τοῦ ἐξασφαλίζοντο ἐκεῖ... Ὁ Ἱπποκράτης ἠρνήθη τὴν ὑπᾶγν νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀπεποιήθῃ νὰ δεχθῇ τὰ μεγαλοπρεπὴ δῶρα, τὰ ὁποία τοῦ ἔστειλεν ὁ Ἀρταξέρξης. Ἀντέταξεν ἓνα μεγαλόδοτον «Ὅχι» εἰς τὰς βασιλικὰς προτάσεις. Ἰδοὺ ἡ μνημειώδης ἀπάντησις:

«Πηγαίνετε νὰ εἰπῇτε εἰς τὸν κύριόν σας, εἶπεν, ὅτι ἔχω ὅσον διὰ νὰ ζῶ, νὰ ἐνδύωμαι καὶ νὰ στεγάζωμαι. Ἡ τιμὴ μου ἀπαγορεύει νὰ δεχθῶ τὰ δῶρα τῶν Περσῶν καὶ νὰ βοηθήσω τοὺς βαρβάρους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐχθροὶ τῶν Ἑλλήνων».

Ἡ παράδοσις προσθέτει ὅτι ὁ Ἀρταξέρξης, ἐξοργισθεὶς, ἤξλωσεν ἀπὸ

τοὺς κατοίκους τῆς Κῶ, τῆς πατρίδος του, νὰ τοῦ παραδώσουν τὸν ὑβριστὴν ἱατρὸν, καὶ ὅτι ἐκείνοι, ὑπερήφανοι διὰ τὸν μεγάλον συμπολίτην τῶν ἀπέρριψαν τὰς προτάσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ κατεφρόνησαν τὰς ἀπειλὰς του, ἀποφασισμένοι νὰ καταστραφῶν μᾶλλον παρὰ νὰ παραδώσουν τὸν Ἱπποκράτην.

Εἴκοσι τρεῖς αἰῶνες δὲν ἐξηφάνισαν τὴν μνήμην τοῦ Ἱπποκράτους. Ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἔπαυσε νὰ θαυμάζῃ τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν σοφόν. Καὶ μὰζι μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσέφεραν εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἠυλαβήθησαν οἱ αἰῶνες καὶ ὁ χρόνος δὲν παύσασκεν εἰς τὴν λήθην καὶ τὴν ὡς ἄνω μεγαλειώδη καὶ πατριωτικὴν χειρονομίαν του ἀπέναντι τῶν ἐξευτελιστικῶν ἀξιώσεων ἐνὸς μεγάλου ἐχθροῦ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τὸ «Ὅχι» τοῦ Ἱπποκράτους διεσώθη, διὰ νὰ συνεχίζεται ἔκτοτε ὡς παράδοσις εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων καθ' ὅλην τὴν μακρὰν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Βούλα Γ. Βασιλειάδου

ΔΥΟ ΥΨΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η πρώτη ανοιξιάτικη πνοή γειμίζει τους αθηναϊκούς δρόμους κι' οι τραυματίαι του πολέμου βγαίνουν στα προαύλια των νοσοκομείων για να χαρούν την πρώτη θαλπωρή της ανοιξέως, 'έπειτ' από σκληρό χειμώνα, που πέρασαν πολεμώντας άπάνω στα άλδανικά βουνά.

Ωραίο είναι το θέαμα των δοξασιμένων αυτών παλληκαριών που νοιώθουν την ήθικη ικανοποίησι πώς 'επρόσφεραν, 'δτι μπορούσαν στην πατρίδα μας. Τά τραύματά τους, τὰ κρυσπαγήματά τους, οί 'επίδεσμοί τους είναι τὰ ιερά παράσημα που δείχνουν σ' 'δλο το κόσμο την άγια προσφορά τους στο βωμό της πατρίδος.

Μά μερικοί από τους τραυματίας μας έχουν διπλά παράσημα. Έχουν τὰ τραύματά τους και τὰ μετάλλια ανδρείας, που πήραν εκεί πάνω στο δοξασιμένο μέτωπο. Έκεί στον περίβολο του Μετοσβίου Πολυτεχνείου, όπου είναι ένα από τὰ στρατιωτικά νοσοκομεία, αντικρύζουμε πολλούς τραυματίας με τὰ τιμημένα τους μετάλλια. Άπλοι, σεμνοί και με ύφος ικανοποιημένο οί τραυματίαι, που φορούν τὰ μετάλλια αυτά, στέκονται ή περπατούν μέσα στον περίβολο. Ο κόσμος απ' έξω, πρό πάντων νέοι και κορίτσια, — ή σημερινή γενεά — πλησιάζει και κοιτάζει τους τραυματίας με τὰ μετάλλια.

Κουβέντες και συζητήσεις ακούονται μέσα στον περίβολο κι' απ' έξω... Οί τραυματίαι άποσιωπώντας εκείνα που δεν πρέπει να λεχθούν διηγούνται, άόριστα πάντοτε, για τους άγώνες των εκεί πάνω, για την πάλη τους με τον έχθρο και με τον χειμώνα.

Μιλούν και για τὰ μετάλλια.

Αυτά, — εξηγεί βαθμοφόρος τραυματίας, — δεν είναι μόνο σημείο παλληκαριάς και ανδρείας. Δεν είναι σημείο πώς αυτοί που τάχουν 'έκαμαν μόνον τὸ καθήκον τους. Όλοι οί στρατιώται μας στα άλδανικά βουνά 'έκαναν και κάλουν τὸ καθήκον τους. Όλοι φέρνονται παλληκαρίσια. Καθένας κάνει με γενναιότητα και με ακρίβεια

το χρέος του. Αυτοί που 'έχουν πάρει τὰ μετάλλια 'έχουν κάμει κάτι άνώτερο. Κάτι 'εξαιρετικό.

Πολλές διηγήσεις τραυματιών ακούσαμε εκεί έξω από τὸ νοσοκομείο. Οί τραυματίαι διηγούνται πώς πολεμούσαν έναντιον περισσοτέρων 'έχθρων, κι' όμως νικούσαν κι' 'έκυριεύαν ύψώματα και πάλιν ύψώματα...

«Γιά να καταλάβετε, — μάς 'έλεγε τραυματίας που 'είχε δεμένο του τὸ κεφάλι και τὰ πόδια του, — πρέπει να φαντασθίτε ένα άπέραντο καλάθι με αυγά! Αυτή ή επιφάνεια των αυγών, μιά άτελείωτη επιφάνεια από άστρους 'ώσείδεϊς δγκους, είναι ή όρεινή Άλβανία.

»Ο λόχος μας, — 'έξακολουθεί ο τραυματίας, — ήταν ο 2ος του συντάγματος. Έκει πάνω στο βόρειο μέτωπο, όπου 'ελαβώθηκα, 'έκάμαμε έναν άφάνταστο άγώνα για να καταλάβουμε δυό ύψώματα τεράστια, άπάτητα, τρομερά... Μά τὰ πήραμε!... Άδιάφορο αν 'έκει πάνω 'εσπασα τὰ πόδια μου και τὸ κεφάλι μου... Θραύσματα με βρήκανε...

»Μά γιατί τὸ 'έκαμα; Ότι κάναμε τὸ κάναμε όλοι μαζί. Σαν θαύμα μου φαίνεται πώς 'επήραμε αυτά τὰ δυό βουνά. Προχωρώντας, με προσοχή, 'είχαμε φθάσει σέ μιά χαράδρα. Κάτω περ-

νούσε ποτάμι και άπάνω μας απόκρημνο βουνό ύψώνονταν. Μιά νύχτα, τρεις ή ώρα, ο λοχαγός μας σηκώθηκε και μάς 'εξήγησε.

— Δεύτερος λόχος! Η πατρίδα σας καλεί παιδιά μου να την υπερασπισθίτε. Έγερθήτε! Δεύτερος λόχος, 'έτοιμος!

» Σηκωθήκαμε στή στιγμή. Στις 6 ή ώρα, πριν άκόμα φέξη, 'επρεπε νάμαστε στή θέσι από όπου θάρχιζε ή 'εξόρμησι. Έπρεπε να καταλάβουμε, σύμφωνα με τή διαταγή, ένα απόκρημνο και όχθυό ύψωμα.

» Στις 6 τὸ πρωί ήμασταν στο σημείο όπου θάρχιζεν ή 'εξόρμησι. Οί περιπόλιες 'είχαν 'εξακριβώσει τις 'εχθρικές θέσεις. Οί Άιταλοί ήταν καλά ταμπουρωμένοι στην κορυφή του ύψώματος. Μά 'εμείς με όρμη άνεβαίναμε. Σύμφωνα με τή διαταγή, προχωρούσαμε στην άπότομη πλαγιά. Όταν κοντεύαμε να φθάσουμε στην κορυφή, μάς άρχισε τὸ πυροβολικό, τὰ όλμοβόλα, τὰ πολυβόλα... Ο άγώνας 'εγίνονταν τώρα δύσκολος. Μά μεϊς, όσο άνεβαίναμε και προχωρούσαμε, ήμασταν πιό όρμητικοί. Στο τέλος πιά 'εγινε επίθεσι με τή λόγχη. Ριχθήκαμε όρμητικά μέσα στα όχυρώματα του 'έχθρου.

» Έσπασαν πιά οί Άιταλοί... Χάσανε τὸ θάρρος τους κι' άρχισαν να στρίβουν... Πολλοί σκοτώθηκαν κι' οί υπόλοιποι τόβαν

λαν στα πόδια! Τους κυνήγαμε κι' ως την άλλη κατηφορική πλαγιά... Έτσι γίναμε κύριοι του τρομερού ύψώματος.

— Και τώρα, παιδιά, 'είπεν ο λοχαγός, προχωρούμε. Θά καταλάβουμε και τὸ άλλο ύψωμα. Αυτό!

» Αντίκρυ ύψωνε το άλλο ύψωμα, πιό ψηλό και πιό τρομερό απ' αυτό που 'είχαμε κυριεύσει. Θά τὸ κυριεύαμε κι' αυτό.

Στην αρχή ο 'έχθρος δεν 'εφαινονταν. Μά όταν 'επλησίαζαμε στην κορυφή, άρχισαν να μάς ρίχνουν οί Άιταλοί με τὰ κανόνια και με τὰ πολυβόλα. Ήσαν ταμπουρωμένοι στην κορυφή σέ γερά όχυρώματα. Τὸ πυροβολικό τους μάς κτυπούσε και τὰ πολυβόλα τους κροτούσαν αδιάκοπα.

— Παιδιά, στην κορυφή! Έφώναζεν ο λοχαγός.

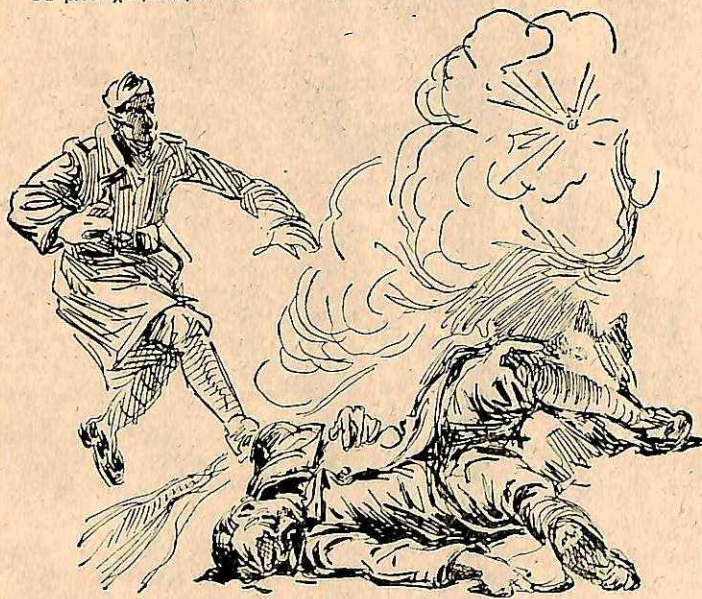
» Μέσα στή φωτιά, 'έκάμαμε την τελευταία λυσσαλέα 'εφοδο. Πέσαμε πάνω στα όχυρώματα του 'έχθρου. Μέσα στα πολυβόλα και στους όλμους. Η λόγχη 'εθαυματούργησε πάλι... Τους πήραμε σθάρνα...

» Ο λοχαγός κάθισε σέ μιά πέτρα, ενώ τὸ 'έχθρικό πυροβολικό 'ερρινε. Άρχισε να γράφει προς τὸν συνταγματάρχη: «Τὸ πρωτον ύψωμα κατελήφθη. Κατόπιν και τὸ δεύτερον. Στείλατε 'ενισχύσεις δια να τὰ κρατήσωμεν και τὰ δυό...» Ξαφνικά ένα θραύσμα όβίδος, που 'επεσεν 'έκει σιμά, 'εύρηκε τὸ λοχαγό μας σὸ κεφάλι!... Τὸ αίμα πετάχθηκε κι' 'εθρεξε τὸ 'εγγραφο... Ο λοχαγός 'εαπλώθηκε νεκρός! Μά ο άγγελιαφόρος, που 'επρόσμενε, πήρε τὸ 'εγγραφο. Έπρόσθεσεν από κάτω: «Ο λοχαγός 'εφονεύθη...» Και 'ετρεξε να τὸ πάη σὸν συνταγματάρχη...

» Σέ λίγο φθάνουν 'ενισχύσεις. Και νέα 'εφοδος μας ακολουθεϊ. Ο 'έχθρος τώρα αρχίζει να ύποχωρή και από κεϊ... Με τις λόγχες τὸν πετούμε σὸν γκρεμό. Κυριεύουν οί δικόι μας τὰ πολυβόλα, τους όλμους, τὰ όχυρώματα...

» Έτσι πήραμε όριστικά και τὸ δεύτερο ύψωμα. Και τὰ κρατήσαμε. Και τὰ κρατούμε και τὰ δυό...»

Φ. Γιοφύλλης

Ο λοχαγός 'εαπλώθηκε νεκρός.

Ο ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΚΥΛΟΣΟΦΟΣ

Πολύ πριν στην Άγία Λαύρα άνυψωθί τὸ λάβαρο της Έπαναστάσεως, οί Έλληνες πατριώται προσπάθησαν με διάφορές τους 'ενέργειες να άποτινάξουν τὸν ζυγό. Μά 'είτε διότι τὰ κινήματα δεν ήσαν καλά οργανωμένα, 'είτε διότι ήσαν μεμονωμένα, 'είτε τέλως διότι 'εγκατελείποντο από τους 'ένους προστάτας των την τελευταία στιγμή, όλα αυτά κατεπνίγοντο μέσα σὸ αίμα και ο ζυγός ύστερα από κάθε μιά τέτοια προσπάθεια φαινόταν, και ήταν, βαρύτερος.

Ποιοι ήσαν οί άρχηγοί αυτών των κινήματων; Όλοι! Καθένας που μπορούσε να μαζέψη γύρω του δέκα άλλους, 'εκινούσε για την «Έπανάστασι», που κατὰ κανόνα 'επιτύχαινε στην 'εστία της, για να κατασταλή όμως πολύ γρήγορα από τὰ στρατεύματα του δυνάστου, που δεν άργούσαν να την πληροφορηθούν. Η τιμωρία των 'επαναστατών ήταν σκληρή. Μά αυτό δεν ήμποδίζε τις 'επαναστάσεις να 'εκδηλούνται κάθε λίγο.

Κάτω από τή μονή του Ιωάννου του Προδρόμου, τὸ σημερινό Άσολν τζαμί, σὸ κάστρο των Ιωαννίνων είναι μιά σπηλιά. Στην 'εισοδό της, που βλέπει 'ακριβώς τή θρυλική λίμνη, την Παμβώτιδα, μιά μαρμαρίνη πλάκα δείχνει 'δτι 'έκει κατὰ τὸ 1611 'εμαρτύρησε ο Μητροπολίτης Τρίκης Διονύσιος ο Σκυλόσοφος...

Είναι κι' αυτός ένας από τους πολλούς που πίστεψε πώς ήταν σέ θέσι να αποβάλη τὸν τουρκικό ζυγό, 'δχι μονάχα από τήν "Ηπειρο μά κι' από όλην τήν Έλλάδα. Και με τήν πίστιν αυτήν 'εκίνησε από τὸ μοναστήρι του Άγίου

Δημητρίου δια τὸ Κεράσσο. Μοναδικό του όπλο 'είχε την εύγλωττία του και την φήμην του ως άστρονόμου. Οί ποιμένες και οί γεωργοί που τὸν άκουσαν να τους βεβαιώνη 'δτι τὰ άστρα του 'είπαν να κάμη 'επανάστασι που θά τὸν ώδηγούσε νικητή εις τήν Κωνσταντινούπολι, για να σηκωθί 'έκει και ο Σουλτάνος και να τὸν ύποδεχθί, τὸν ακολουθήσαν με 'εnthousiasμό. Και οί όπαδοί του γίναν πολυάριθμοι όταν άρχισαν

στάς 9 Σεπτεμβρίου του 1611, μά δεν μπήκαν άμέσως μέσα. Περίμεναν να νυκτώση και τήν νύκτα της 9 πρὸς 10 Σεπτεμβρίου, 'εξημερώματα Κυριακή, μπήκαν με όρμη στην πόλι. Η πρώτη τους 'ενέργεια ήταν να πυρπολήσουν τὸ σπίτι που 'εμενε ο μπέης των Ιωαννίνων. Πελιδνός και τρομοκρατημένος ο μπέης βγήκε γυμνός από τὸ σπίτι του για να σωθί ο ίδιος και ή οίκογένεια του. Έπηκολούθησαν ά-

Οί ποιμένες και οί γεωργοί που τὸν άκουσαν...

οί νίκες του. Πραγματικά μόνον με τις γκλίτσες που 'είχαν οί ποιμένες που τὸν ακολουθούσαν κατάρθωσε να νικήση τις φρουρές που βρήκε στην Ζαραβούδα και τήν Τουρκογρανίτζαν.

Έτσι με τήν δόξα της πρώτης νίκης και με λίγα μαχαίρια που πήραν από τους στρατιώτες που 'εξολόθρεψαν στην πρώτη τους μάχη βάδισαν κατὰ των Ιωαννίνων. Έφθασαν 'έκει

γριες σκηνές. Τὸ σύνθημα των 'επαναστατών «Κύριε 'έλεσον» 'αντηχούσε όλη νύκτα στα στενά δρομάκια του Κάστρου όπου 'εξειλίσσοντο φρικταί σκηναί. Άνευδοποίητοι οί χριστιανοί της πόλεως ρίχθηκαν σὸς δρόμους και μέσα σὸ άγριο σκοτάδι 'εγιναν τὰ καταπληκτικώτερα πράγματα. Μιά τρομερή άλληλοσφαγή 'εγινε μέσα σὸ

Κάστρο και τὸ μαχαίρι 'επεφτε 'επί δικαίους και 'αδίκους. Τὰ θύματα των σφαγών κατὰ 'εκατοντάδας ήσαν σκορπισμένα μέσα σὸς δρόμους.

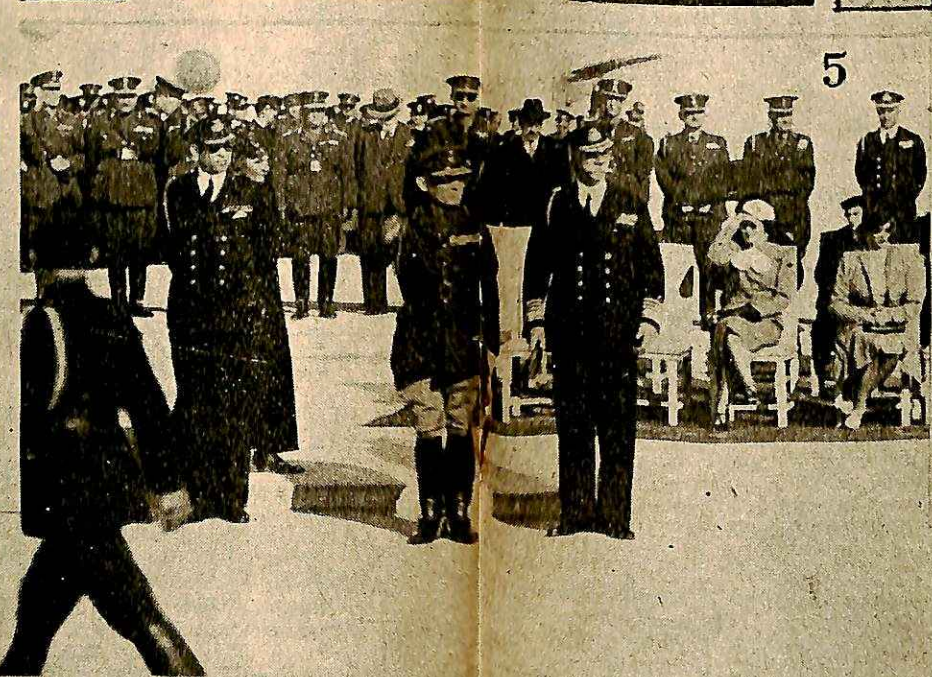
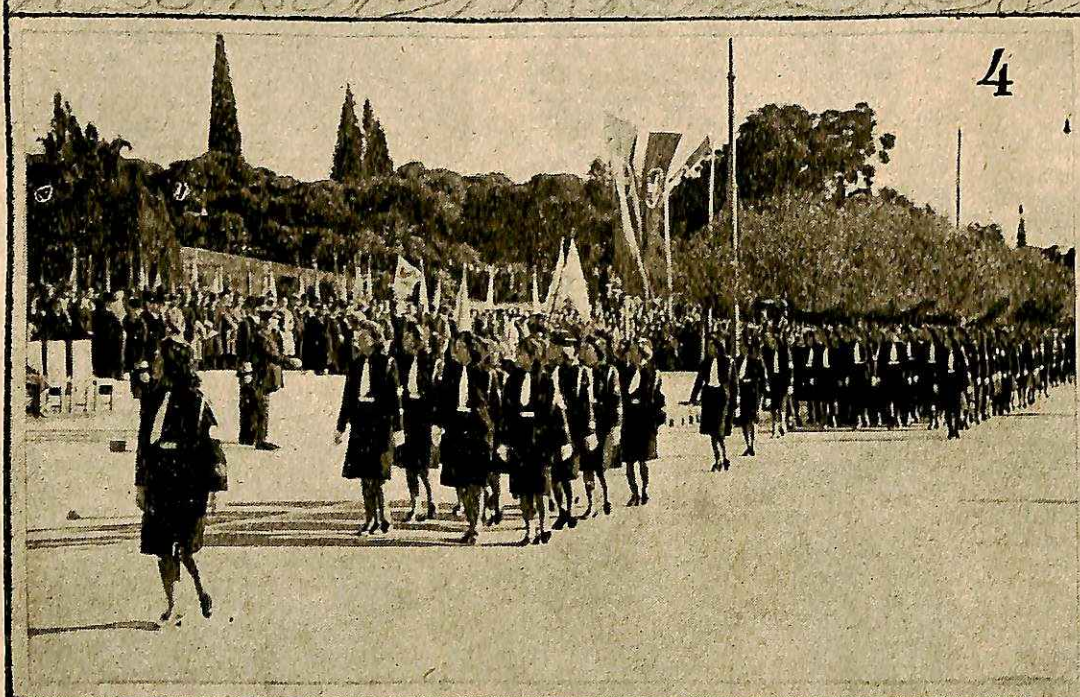
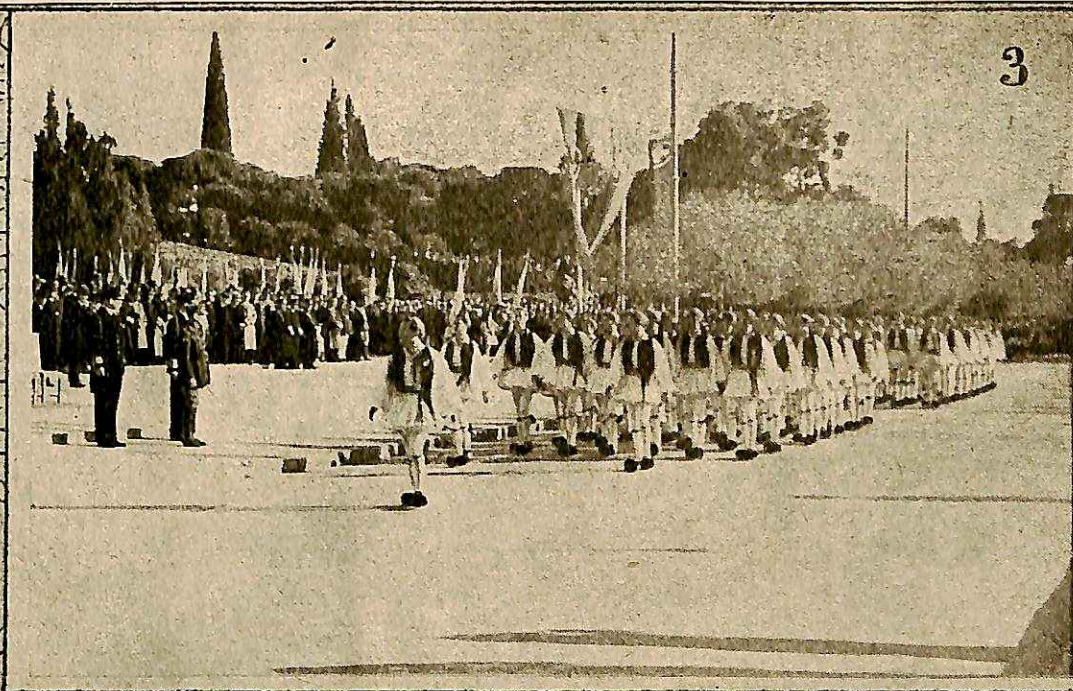
Πρὸς τὰ 'εξημερώματα οί Τουρκοί συντάχθηκαν. Ήδη 'είχαν 'εξακριβώσει 'δτι ή 'επανάστασις δεν 'είχε σοβαρή 'εκτασι. Οί 'επαναστάται ήσαν άσπολι 'ενώ τὰ στρατεύματα του μπέη ήσαν 'εξωπλισμένα και πολυάριθμα.

Έτσι πριν 'εξημερώσῃ ή Κυριακή ή 'επανάστασις 'είχε κατασταλή και τουρκικά στρατεύματα 'είχαν πιάσει όλας τὰς 'εισόδους της πόλεως για να σκοτώνουν «προληπτικώς» τους χριστιανούς που θά 'ερχονταν στα Ιωάννινα για τήν άγορά της Κυριακής.

Ο Σκυλόσοφος κατάρθωσε να διαφύγῃ και να κρυφθί μέσα στην σπηλιά του Προδρόμου. Μά δεν άρρησαν να τὸν βρούν. Τὸν 'είχαν 'επικυρύνει και βρέθηκαν 'έκεινοι που κατέδωσαν σὸν μπέη τήν κρύπτη του. Η τιμωρία του ήταν να γδαρῇ ζωντανός. Τὸ κεφάλι του 'εστάλη στην Κωνσταντινούπολι, όπου με διαδήλωσι 'επιδείχθηκε σέ όλους τους κατοίκους, για να μάθουν ποία είναι ή τιμωρία 'εκείνων που δεν ύποτάσσονται σὸν Σουλτάνο.

Λέγεται μάλιστα 'δτι ή διαδήλωσις πέρασε και μπρὸς από τὰ 'ανάκτορα και 'δτι ο Σουλτάνος σηκώθηκε για μιά στιγμή από τὸ «ντιβάνι» για να δῃ τὸ κεφάλι του 'επαναστάτου. Έτσι — όπως λέγει ο ιστορικός Σάθας — 'επληρώθη και ή προφητεία του Σκυλόσοφου που προείπε 'δτι θά 'εφθανε στην Κωνσταντινούπολι και θά 'εσηκόνετο και ο Σουλτάνος σὸ αντίκρυσμά του.

Κ. Χ. Άγγελίδης

1) Λόχος φουστανελλοφόρων των Ταγμάτων 'Εργασίας εμπροσθεν τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου. 2) Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικός Ἐπιθεωρητής τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κοριζῆς ἐκφωνῶν τὸν ἐμπνευσμένον λόγον του πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Νεολαίαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 25ης Μαρτίου. 3, 4, 6) Ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη παρέλασιν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς 25ης Μαρτίου. 5) Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν., καὶ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος παρακολουθοῦν τὰς φάλαγγας τῆς Ε.Ο.Ν. πού περπατοῦν εμπροσθεν των. 7, 8) Εἰκόνες ἀπὸ τὸ μέτωπον.

687

ΨΥΧΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Νέο κορίτσι,

Αγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Μιά συναγωνίστρια από κάποιο χωριό, εκεί πάνω στο μέτωπο, μου στέλνει ένα γράμμα. Μου γράφει για τις υπηρεσίες των παιδιών και των κοριτσιών της Νεολαίας, που άφωσώθηκαν μ' όλη τους την ψυχή για να προσφέρουν τη βοήθειά τους, όπου χρειάζεται. Αυτά πια τα ξέρετε όλες σας γιατί όλες σας όπουδήποτε και να βρίσκασθε σήμερα, στο χωριό ή στο νησί, στην ύπαιθρο ή στην πόλη, προσφέρετε την ψυχική σας δύναμη και την εργασιακή σας για τον άδικο και για την Πατρίδα. Άλλες στα νοσοκομεία, άλλες στην Κ.Υ.Α.Μ. και την Π.Υ.Α.Μ., τις πολύτιμες αυτές για το στρατιώτη μας Όργανώσεις, άλλες στην καλλιέργεια της γης, άλλες ως αντικαταστάτριες επιστρατευθέντων υπαλλήλων, όλες πρόθυμες και άξιες στη θέση που τις έταξε η Όργάνωσή των.

Κάτι άλλο όμως μου έκαμε ιδιαίτερη εντύπωση από το γράμμα της συναγωνίστριας και γι' αυτό θα μιλήσω σήμερα μαζί σας. Η συναγωνίστρια αυτή ήτανε μαζί με άλλα κορίτσια

που έπρεπε να περιμένουν στο σταθμό του χωριού τους — ένα από τα πρώτα που δοκίμασαν τη βαρβαρότητα του έχθρου στις πρώτες μέρες του πολέμου — τα αυτοκίνητα, που μετέφερον τους πληγωμένους μας από το μέτωπο στα μετόπισθεν. Εκεί προσέφερε στους ήρωές μας διάφορα μικρά δώρα με μπισκότα, γλυκά και πορτοκάλια. Κάποια φορά ανάμεσα στα δικά μας αυτοκίνητα ήτανε κι' ένα με αλματώτους τραυματίες. Τα κορίτσια της Ε.Ο.Ν. δεν έδισταν να προσφέρουν και σ' αυτούς από τα δώρα εκείνα, που ήτανε προωρισμένα για τους δικούς μας. Και με ρωτά το απλό αυτό κορίτσι αν έκαναν καλά αυτή και οι άλλες νέες συντρόφισσές της.

Το γράμμα της και το ερώτημά της με γέμισαν από χαρά. Από ψυχική ευγένεια και τελείως αυθόρμητα τα κορίτσια αυτού του χωριού έγραψαν μια χρυσή σελίδα του πολιτισμού της Φυλής μας. Κανείς δεν τους είπε να κάνουν ό,τι έκαναν, κανείς δεν τους μίλησε για ιπποτισμούς προς τον έχθρο. Μόνο τους και χωρίς να το κατασκευθούν ένηργησαν τόσο ευγενικά, που αληθινά θαυμάζει κανείς τη χειρονομία τους. Πριν από δύο μήνες ίσως οι ίδιοι αυτοί αλματώτοι έχθροι πο-

λυβολούσαν το χωριό τους, έσερναν ομήρους τους γονείς των και έκαιαν τα σπίτια των και όμως τα κορίτσια αυτά που βοηθού με την ίδια αυτοθυσία και με την ίδια καρτερία τους πολεμιστές μας που μάχονται για την τιμή της Πατρίδος, γίνηκαν ευγενικές παρηγορητρίες, όταν ο έχθρος λαβωμένος και δίχως όπλο περνούσε από το χωριό τους.

Έδω πια δεν είναι μόνο η γυναικεία ευαισθησία και καλωσύνη, που έσπρωξαν τα κορίτσια αυτά στη φιλόανθρωπη προς τους πληγωμένους αλμαλώτους πράξη τους. Η χειρονομία τους αυτή δείχνει το σεβασμό του δυνατό προς τον άδικο, τη σεμνή υπερηφάνεια του πραγματικά γενναίου προς τον άοπλο έχθρο. Δείχνει τη διαφορά της ελληνικής ψυχής από τον μικρόψυχο και ύπουλο έχθρο, που αντιμετωπίζουμε σήμερα.

Για τον Έλληνα ο τραυματισμένος ή αλμαλώτος έχθρος ήτανε πάντοτε αξιοσεβαστός και είναι ως τα σήμερα το ίδιο. Η συμπεριφορά των κοριτσιών της Νεολαίας προς τους τραυματίες αλμαλώτους δείχνει καθαρά το ψυχικό μεγαλείο που έκληρονόμησαν από τους προγόνους των.

Σ. Καρ.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΣΤΑ ΛΑΪΚΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

Γελαστή και ακούραστη έστέκετο κάπου τρεις ώρες την ημέρα εκείνη, που έπεσε κέφθηκα τα λαϊκά συσσίτια κάπου σε μία άκρη της πόλεως, ή Φαλαγγίτισσα. Έπαιρνε από τα χέρια του διανομέως το φαγητό και τις μερίδες του ψωμιού και τα έδινε στη φτωχολόγα γερόντισσα ή στο ευπόλητο χλωμό παιδάκι. Και μαζί μ' αυτά γάρριζε στον καθένα κι' ένα καλό και γλυκό λογάκι βγαλμένο μέσα από τον κήπο της ψυχής της. Στη γυναικά, που ο άνδρας της ήτανε στο Μέτωπο, της έλεγε ένα περήφανο λόγο. Στη μανούλα, που έχει το γυιό της πληγωμένο μιά ολόψυχη ευχή. Στο παιδάκι που περιμένει τον πατέρα του ένα χάδι. Πώς εύρισκε τον κατάλληλο λόγο για τον καθένα!

Πλησίασα και στάθηκα κοντά της. Παρακολουθούσα με προσοχή το κορίτσι

εκείνο, που σκορπούσε γύρω του την καλωσύνη και προσπαθούσα να βρω το μουσικό, που έκανε το πλήθος εκείνο να σπρώχνεται κοντά στη νέα εκείνη Φαλαγγίτισσα, όχι για να πάρει την τροφή την υλική από τα χέρια της, αλλά και την παρηγοριά από τα γλυκομίλητα χείλη της. Κι' όταν στο τέλος κάθησα και μίλησα λίγοι μαζί της, βρήκα το κλειδί του μουσικού της άμεσου και στενής επαφής με τον κόσμο εκείνο. Ήτανε το ύπεροχο αίσθημα της αλληλεγγύης, το γνήσιο και το αληθινό, που εγείρει την ψυχή της και ξεχειλίζει ευεργετικό γύρω της.

«Βέβαια, αυτό δεν είναι έλεημοσύνη. Πρέπει και οι ίδιοι να το καταλάβουν, το έλεπε. Είναι χαρά του Κράτους μας να νοιώθω ευχαριστημένους τους πολίτες τους».

Μ'αυτή την προποίηση εκ-

τελούσε το καθήκον της και το έκτελούσε με αγάπη και άφοβη.

Όταν θέλησα να τη συγχαρώ για το έργο της μου απάντησε με μετριοφροσύνη.

«Εγώ είμαι μιά μονάδα

από το σύνολο, ένα μέλος της Όργάνωσής μας, που θέλει να υψώνει την ιδέα της αλληλεγγύης. Δεν κουράζομαι, γιατί με δυναμώνει η ίδια αυτή δουλειά μου που κάνω εδώ».

Σ. Κ.

Φαλαγγίτισσαι προσφέρουσι τας υπηρεσίας των εις τα λαϊκά συσσίτια.

Β'

Όταν το υποβρύχιο βρίσκεται κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης, τα μέσα που φέρνουν σε επαφή το πλήρωμα με τον έξω κόσμο είναι το περισκόπιο και το υδρόφωνο. Ο άσυσματιστής με τα ακουστικά σ' αυτή συλλαμβάνει και τον παραμικρό θόρυβο της επιφανείας. Ο θόρυβος αυτός θα προδώσει κάθε πλοίο που περνά στην επιφάνεια κοντά ή μακριά. Ο κυβερνήτης με το περισκόπιο, που κάθε λίγο διατάσσει την ανύψωσή του, κάνει γύρω την έρευνά του. Και κάθε φορά που το περισκόπιο θα συλλάβη το πέρασμα κάποιου πλοίου δίδεται η διαταγή στις μηχανές:

«Πρόσω! Ταχύτης... (τόσων κόμβων)».

Και το υποβρύχιο τίθεται σε κατάδιωξή του. Ολόκληρο το σκάφος τραντάζεται από τη δύναμη της ηλεκτρικής μηχανής, που έχει αναπτύξει την ανωτέρα της δύναμη. Και όταν το υποβρύχιο ένη πάρεται την κατάλληλη θέση, ο κυβερνήτης παρακολουθώντας από το περισκόπιο δίδει το σύνθημα της «πολεμικής έγερσεως» και συνεχίζει:

«Τορπιλλοβλήτικός σωλήν πρυμναίου έτοιμος...»

Και σε λίγο:

«Πύρ!»

Και το σκάφος που εξακριβώθηκε πρώτα πως ήταν έχθρικό, πληρώνει ακριβώς την τόλμη του... Ο κυβερνήτης παρακολουθεί την έκρηξη... Η θάλασσα γεμίζει από καπνούς και συντρίμματα... Και τότε το υποβρύχιο αρχίζει να βυθίζεται άργα άργα, όσο μπορεί πιό βαθιά, γιατί άλλα έχθρικά πλοία θα το καταδιώξουν για να εκδικηθούν και πρέπει να προφυλαχθεί από τας «βόμβας βυθού», οι οποίες είναι εξαιρετικά επικίνδυνες για τα υποβρύχια.

Και όταν πια, κατά τη δύση του ήλιου, έχει ξεφύγει τον κίνδυνο το πλήρωμα πανηγυρίζει τη νίκη του.

Το υποβρύχιο τώρα προστατευμένο από το σκοτάδι ανεβαίνει στην επιφάνεια. Η ηλεκτρική κίνηση σταματά και οι βενζινομηχανές ξαναρχίζουν. Από το άνοιγμα του πυργίσκου ή θαλασσινή αύρα μπαίνει και κυκλοφορεί σε όλα τα διαμερίσματα.

Οι ναύτες όμως της υπηρεσίας άγρυπνου πάντα στις θέσεις τους και κυρίως η υπηρεσία των «οπτηρών», εκείνων δηλαδή που μέν στο σκοτάδι καθέναν κοιτάζοντας με τα τηλεσκό-

πια σε μιά ώριμμένη κατεύθυνση έρευνούν τον ορίζοντα. Από την έρευνα αυτή δεν μπορεί να ξεφύγει και το έλαχιστο ύποπτο σημάδι.

Η υπηρεσία αυτή των «οπτηρών» είναι σκληροτάτη. Επί τέσσερις ώρες, που διαρκεί κάθε φορά η υπηρεσία τους, ακίνητοι, τυλιγμένοι στους μουσαμάδες τους δέχονται το κρύο και πολλές φορές το κύμα που ξεσπάει στον πυργίσκο, τους βρέχει ως το κόκκαλο, παραμένουν όμως στο καθήκον τους, βράχοι ακλόνητοι, ως που θα τελειώσει η υπηρεσία τους, όποτε και θα αλλάξουν με στεγνά ρούχα.

Μόλις φωτίσει η αύγη το υποβρύχιο θα καταδυθεί πάλι με την ίδια τάξη, που μιλήσαμε στο προηγούμενο. Και η περιπολία συνεχίζεται με τον ένδοξο πόθο όλου του πληρώματος να συνεχίσει τις επιτυχίες του στέλνοντας στο βυθό όσο πιότερα έχθρικά σκάφη μπορέσει.

Με το ήρωικό αυτό πνεύμα τα ένδοξα σκάφη μας περιτρέχουν μερόνυχτα τις ελληνικές θάλασσες σκιές προστατευτικές της μαχομένης Ελλάδος.

Μ.

Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΡΕΤΗ

Το σεμνώς υπέρ Πατρίδος αγωνίζεσθαι και θνήσκειν

— Μπορεί στο μερίδιό μου να έπεσαν και εκατό 'Ιταλοί, έλεγε. Μά μπορούσε να είναι υπερήφανος γι' αυτό, δεν φούσκωνε όμως για τα κατορθώματά του. Με το πολυβόλον του ως σκοπευτής θα είχαν εξοντώσει εκατό 'Ιταλούς. Κάποιος τον ρώτησε:

— Δεν έπηρες κανένα γαλόνι;
— Όχι. Γιατί να πάρω!
— Δεν έπηρες κανένα μετάλλιο;

— Όχι. Γιατί να πάρω!
— Τουλάχιστον δεν σε ανέφεραν σε καμιά ήμερησία διαταγή του συντάγματος;
— Όχι. Γιατί να με αναφέρουν;
— Με εκατό έχθρους που έξωνώσε δεν είναι ένας ήρωας;
— Όχι, γιατί να είμαι ήρωας;
— Ο απλός αυτός στρατιώτης άπορούσε γιατί σώνει και καλά ήθελε να τον νομίζουμε ήρωα. Δεν καταλάβαινε γιατί έπρεπε να γίνει δεκαετής, ή γιατί έπρεπε να πάρη μετάλλιον στρατιωτικής άνδρείας ή έστω να άναφερθί εις μίαν διαταγήν του συντάγματος του.

— Μά τόσο κατορθώματα! του είπαμε.

— Τι είναι τα δικά μου κα-

τορθώματα έμπρός στών άλλων, έπεν ο μικρός χωρίς πολυβολητής. Το πολυβόλο είναι τρομερό όπλο. Θερμίζει όταν αυτός που το χειρίζεται έχει ψυχή. Έμεις οι Έλληνες όλοι έχουμε ψυχή. Εγώ έτυχε να είμαι σκοπευτής σε πολυβόλο. Λοιπόν οι εκατό έχθροι που θα έπεσαν από το πολυβόλο μου δεν είναι και σπουδαίο πράγμα για να βραβευθώ. Άλλοι σκοπευτάί έκαναν πολύ περισσότερα και δεν αίσθάνονται τον έαυτό των άξιο για μετάλλιο ή για προέξοσμο.

Αυτός ο στρατιώτης είχε δεχθί δύο τραύματα στα πόδια, άφού έλαβε μέρος σε καμιά εικοσαριά μάχες και συμπλοκές. Τον έφεραν από τα χειρουργεία αιγά-αιγά στας Άθήνας. Ύστερα έπηρεν είκοσι ήμερών άναρωτική άδεια. Σε λίγες μέρες θα ξαναπήγαινε πάλι στο Μέτωπο. Μιλούσε για τον ήρωισμό των άλλων και όχι για τον δικόν του. Αυτό κάνουν οι περισσότεροι Έλληνες στρατιώται. Άποφεύγουν να μιλήσουν για τα δικά των κατορθώματα.

Από την αρχαίαν εποχήν έχει παρατηρηθί ότι οι ήρωες είναι σεμνοί. Δεν τους άρέσει ή επί-

δειξις. Έχουν λόγια μετρημένα. Άφινουν τους άλλους να μιλούσι για τα κατορθώματά των, θβάνει οι ίδιοι να μη είναι έμπρός στην διήγησι.

Τέτοιος ήτο και ο Ι. 'Αϊέ., ο τραυματίας πολυβολητής. Και τέτοιοι είναι οι Έλληνες στρατιώται. Πολεμούν, νικούν, κάνουν χιλιάς ήρωισμούς και έπειτα λέγουν ότι δεν έκαναν τίποτε περισσότερο από το καθήκόν των.

Όλοι οι Έλληνες στρατιώται, ποιός λίγο ποιός πολύ, είναι ήρωες. Όχι μόνο γιατί έπολέμησαν σάν λεοντάρια, αλλά γιατί έχουν σεμνότητα. Δεν κομπορημοούν.

Τον ήρωα λοιπόν αυτόν, τον πολυβολητή Ι. 'Αϊέ., τον άκούσαμε σε ένα καφεείο να μάς μιλά για τους ήρωισμούς των άλλων. Όλου του ελληνικού στρατού και των στρατιωτών ξεχωριστά.

Και εις την εμφάνισίν των ή ίδια σεμνότης. Ούτε πτερά εις το καπέλλο, ούτε χρυσά γαλόνια, ούτε σεσηρήτια πολυτελή, ούτε ρουχισμός γεμάτος από επίδειξιν. Φορούν τσαλακωμένα ρούχα. Όχι μόνον οι στρατιώται μας άλλα και οι άξιωματικοί. Δεν έχουν καιρό να κυττάζουν

για τέτοιες λεπτομέρειες. Και είναι τιμιότερες και ωραιότερες αυτές οι τσαλακωμάτια και τα τσαλακωμάτια. Προχωρούν στρατιώται που έχουν τραύματα εις τα πόδια σάν να έχουν φτερά. Το τραύμα δεν το καταλαβαίνουν. Η ψυχή, υπερτέρα, δίνει δύναμεις. Τα τραύματα χάνουν την ιδικήν των δύναμιν. Οι χλωί όπλινται περπατούν ευκολότερα από τους έχοντας τα πόδια των γερά πόλιντας.

Οπούνδήποτε τραυματίαν και άν κυττάξωμε, θα ιδούμε ότι το πρόσωπόν του είναι γεμάτο λάμψιν. Ένα θεϊκό φός. Και η ελληνική φυλή από τον πόλεμον αυτόν εξέλθε και ψυχικά και σωματικά άρωσιότερα.

Ο τραυματίας πολυβολητής είναι ένας από τους άμετρητους ήρωας του ελληνικού στρατού.

Μεσα εις τας χιλιάδας των έτών η ελληνική φυλή διέτηρησεν όλους τους θρασυμούς των προγονικών άρετών. Μία δέ η υπερτάτη όλων: «το σεμνώς υπέρ Πατρίδος αγωνίζεσθαι και θνήσκειν». Αυτός υπήρξε και είναι διά μέσου των χιλιετηρίδων ο Έλληνας.

Κ. ΦΑΛΤΑΓΙΤΣ

Για να μιλούσαμε

Αίνιγμα

Την πρωτεύουσα αν ένωσης με τὰ πράγματα ἀρχαίου, στή στιγμή θά φανερώσης μία νήσο τοῦ Αἰγαίου.

Γ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν στρατηγὸν τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας.

1) Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος, 2) Ἀττικὸς ῥήτωρ, 3) Ἀθλητικὸν ἀγώνισμα, 4) Ἀρχαῖος ἑλλην ποιητῆς καὶ ἱστορικός, 5) Νῆσος τῶν Κυκλάδων, 6) Ὁρος τῆς Ἑλλάδος, 7) Ὁ πρῶτος ἀεροπόρος, 8) Ἑλληνικὴ περιφέρεια, 9) Θεὰ τῆς αὐγῆς, 10) Ποταμὸς τῆς Β. Ἀμερικῆς.

ΝΙΚ. ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

Κρυπτογραφικὸν

123456786 Ἀρχαῖος ἑλ-
λην στρατηγός.
2345672 Χώρα τῆς Ἀ-
σίας.
22386 Ἀδελφὸς τοῦ
Μωϋσέως.
454686 Στρατηγὸς τῆς
ἀρχαίας Ἑλλάδος.
832 Χρονικὴ ὑποδιαί-
ρεσις.
1232 Πρόθεσις.
2126 Ὀλον.
51268 Τοπικὸν ἐπίρρη-
μα.
2367 Ἀμνός.
358 Τρέχω (εἰς τὰ
ρευστά).
26 Ὑποθετικόν.

Β. ΓΡΑΨΑΣ

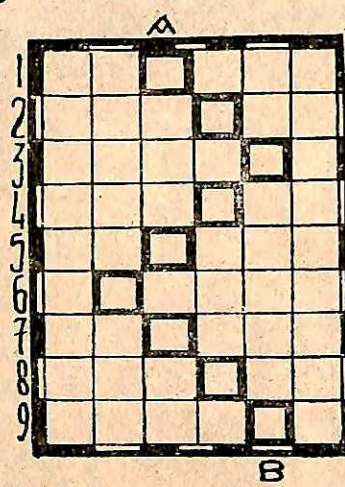
Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης κ.ο.κ. ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἰσπανίας.

1) Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας, 2) Κράτος τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, 3) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, 4) Κράτος τῆς Β. Ἀφρικῆς, 5) Κράτος τῆς Β. Ἀμερικῆς ὅπου ἐκπαιδεύονται Ἀγγλοὶ ἀεροπόροι, 6) Κράτος τῆς Ἀφρικῆς, 7) Κράτος τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ἐβασίλευσεν Εὐρωπαϊὸς βασιλεὺς.

ΚΩΝ. ΓΙΤΣΙΟΣ

Δικτυωτὸν

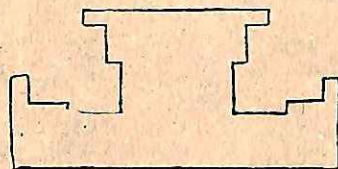
Ὅριζοντίως:

1) Εἶναι, ἡ Τουρκία, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἀγγλία κλπ. 2) Μάντις τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν, 3) Τὸ ἀντίθετον τῆς εὐχῆς, 4) Ὁδηγεῖ τὴν

νύκτα τοὺς ναυτιλλομένους (πληθ. αἰτιατ.). 5) Τὸν παράγει ἡ φωτιά, 6) Μ' αὐτὸ ξεγελιέται τὸ ψάρι καὶ πιάνεται στὸ ἀγκίστρι, 7) Μὴν τοῦ ἔτους (δημ.). 8) Ἐνίκησεν ἡ Ἑλλάς τὴν Ἰταλία ὅπως ὁ Δαυὶδ ἐνίκησε τὸν... 9) Πατριάρχης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Α-Β: Κατὰ τὸν σημερινὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον ἔδρασε πολὺ καὶ ἀνέδειξεν ἀληθινὸς ἥρωας.

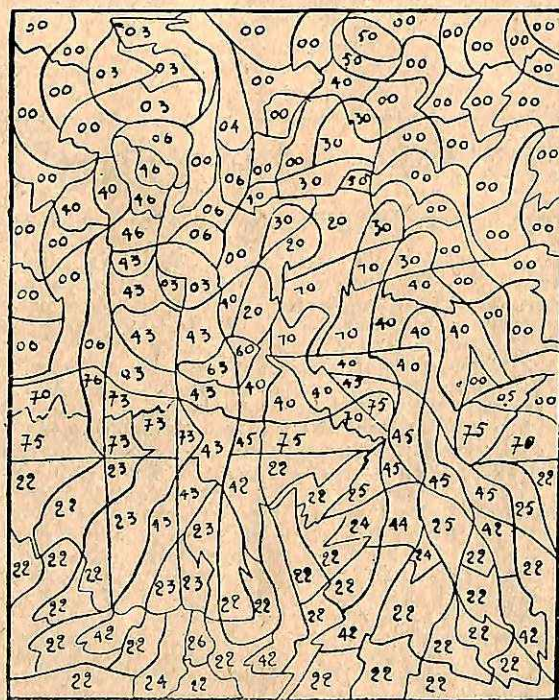
ΑΓΓ. ΜΟΣΧΟΣ

Μὲ τρεῖς γραμμὲς

Μπορεῖτε μὲ τρεῖς εὐθεῖες γραμμὲς νὰ χωρίσετε τὸ ἀνωτέρω σχῆμα σὲ τέσσερα ὅμοια καὶ ἴσα μέρη;

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἓνα διαφανὲς χαρτί ἐπάνω εἰς τὸ σχέδιον καὶ ἀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν κάθε κομματιοῦ χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει 1 μὲ μπλε, 2 μὲ κίτρινο, 3 μὲ κόκκινο, 4 μὲ καφέ, 5 μὲ πράσινο σκούρο, 6 μὲ μαύρο, 7 μὲ βιολετί. Ὅπου ὑπάρχει 0 θὰ μείνῃ λευκόν.

Ἐπειτα στερεώσατε ἄλλο διαφανὲς χαρτί καὶ χρωματίσατε ἔχοντες ὑπ' ὀφιν τὸν δεύτερον ἀριθμὸν κάθε κομματιοῦ αὐτὴν τὴν φορὰν.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Κακὸς χαρακτήρ

Διηγοῦνται τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ γιὰ δυὸ Κινέζους, ποὺ εἶναι ὡς γνωστὸν ἀπαθείς: Τὸν Σούγκ καὶ τὸν Κούκ. Κάθονται μπροστὰ στὸ τζάκι καὶ ζεσταίνονται. Ὁ Σούγκ, ποὺ εἶναι πολὺλογος, βλέπει ὅτι καίεται τὸ φῶρεμα τοῦ Κούκ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔχει τὴν γνώμη ὅτι εἶναι εὐερέθιστος. — Φίλε μου, τοῦ λέγει, ἤθελα νὰ σοὺ μιλήσω γιὰ ἓνα πράγμα. Τὸ εἶδα λίγες στιγμὲς πρὶν καὶ ἤθελα νὰ σοὺ τὸ πῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ λέν ὅτι ἔχεις χαρακτήρα εὐερέθιστον, ἐδίστασα. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως νομίζω ὅτι ἂν δὲ σοὺ πῶ τίποτα, θὰ σοὺ κάνω κακόν.

Ἔτσι ἀπεφάσισα νὰ σοὺ ζητήσω τοῦλάχιστον τὴν ἀδεια γιὰ νὰ σοὺ μιλήσω... — Καλὰ... λέγει!

— Καίεται τὸ φῶρεμα σου, εἶπεν ἡσυχά ὁ Σούγκ. — Γιατί δὲν με εἰδοποίησες πρὶν γρήγορα; — Πόσο κακὸν χαρακτήρα ἔχει! ἐπιθύρσει ὁ Σούγκ. Ἐχουν δικαίω ὅσοι τὸν κατηγοροῦν...

Γιατί τὸν ἔδερνε

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοτικῶν σχολείων μῆκε στὴν αἴθουσα τῆς στιγμῆς ἀκριβῶς ποὺ ὁ δάσκαλος ἔδερνε στὰ καλά ἓνα μαθητή. Ὁ δάσκαλος, χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, συνέχισε τὸ ξύλο καὶ ὅταν τελείωσε κάποτε, εἶπε στὸ μαθητή:

— Πήγαινε τώρα νὰ πῆς τῆς μάνας σου πὼς καλοπέρασες!

Τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ φάνηκε περίεργη ἡ στάσις τοῦ δασκάλου. Τοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ δέρνῃ τοὺς μαθητὰς καὶ κατέληξε:

— Τί θὰ πῆτε στοὺς γονεῖς τοῦ μαθητοῦ ἂν παραπονεθοῦν; Ἄν ἔλθῃ ἡ μητέρα του σ' ἐμένα;

— Νὰ τὴ διώξετε!...

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε! Κι' ἂν ὁ πατέρας του τὰ ἀναφέρῃ ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ ὑπουργεῖον;

— Ἐννοια σας καὶ ὁ πατέρας δὲν ἔχει κανένα παράπονο. Νὰ εἰσθε βέβαιος γι' αὐτό, γιατί ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι ὁ πατέρας!

Δυσκολεύονται

ΕΝΘΥΜΙΑ

Πολὺ σωστὰ

Ὁ Δάσκαλος: Ποιὸς μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ ποῖο ἄλλο ζῶον ἐκτὸς ἀπ' τὸ σκύλο εἶναι πιστὸ στὸν ἄνθρωπο καὶ μένει πάντοτε μαζί του;

Ὁ Μαθητής: Οἱ ψῦλλοι, κύριε!

Παιδικὸν πνεῦμα

Ὁ Καθηγητής: Ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ὅταν ἀνέβηκε στὸν θρόνον;

Ὁ Μαθητής: Νὰ καθίσῃ... κύριε.

— Τί μέρα πέφτει Νίκο ἡ γιορτὴ σου;

— Τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Μπαμπᾶς: Νίκο, δώσε αὐτὴ τὴ δραχμὴ στὸν φτωχὸ ποὺ εἶναι ἔξω.

Νίκος: Μπαμπᾶ, δὲς μου καλύτερα δέκα δεκάρες νὰ τοῦ φανοῦν περισσότερα.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὅριζοντίως:

1) Ἑλλήν βασιλεὺς, ὅστις συνέτριψε τὸ περσικὸν κράτος, 2) Τέλος — Ἡ ὀργάνωσίς μας, 3) Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος — Νότα — Ἐρωτηματικόν, 4) ΙΝ — Κυνηγῶ, 5) Νότα — Ἡ πρόγονος ὄλων μας (γεν.), 6) Πυκνός, 7) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων — Πετᾶ, 8) Ἀρρωστα, 9) Ἡμερον ζῶον — Ἀρθρον, 10) Πιθανῶς — Λόφος τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Καθ' ἑτάς:

1) Ἀτεκνός — Τὸ ὄλον, 2) Περὶ φημος ἥρωας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, 3) Γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἁλφασήτου — Λουλούδι, 4) Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος (γεν.) — Ἄν καί, 5) Κάτοικος πόλεως (θηλ.) — Ἀναπαύει τὸν ὀργανισμόν μας, 6) Ἀδελφὸς τῆς Ἠλέκτρας, 7) Σύνδεσμος — Καλῶς καὶ δίφθογγος, 8) Σύμφωνον — Σαρκοβόρον θηρίον, 9) Πράγματι — Ἀρθρον (δοτ.), 10) Μὲ αὐτὰ ὀδηγεῖ ὁ ἀμαξηλάτης τοὺς ἵππους (ἐνικ.).

Δ. ΚΑΦΕΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Τρίγωνον

***** 1η σειρά: Προφήτης, 2α σειρά: Νῆσος, 3η σειρά: Εἶθε νὰ γίνουν, 4η σειρά: Ἄνθος, 5η σειρά: Προτρεπτικόν, 6η σειρά: Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γ. ΣΚΡΟΠΟΛΙΘΑΣ

Μεταγραμματισμός

Εἶμαι μέρος τοῦ ἀνθρώπου, μὰ ἂν μοῦ βγῇ τὸ πρῶτον γράμμα καὶ μοῦ θέσουν ἓνα ἄλλο ἓνα φρούτο θὰ προβάλλω.

ΑΓΓ. ΝΙΚΗΤΑΣ

Μαγικὸν γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσα λέξεις.

Κουκί, σάπια, Τάκης, χάδι, στάζω, ἄγιον.

ΑΦΡ. Σ. ΜΑΓΓΟΥ

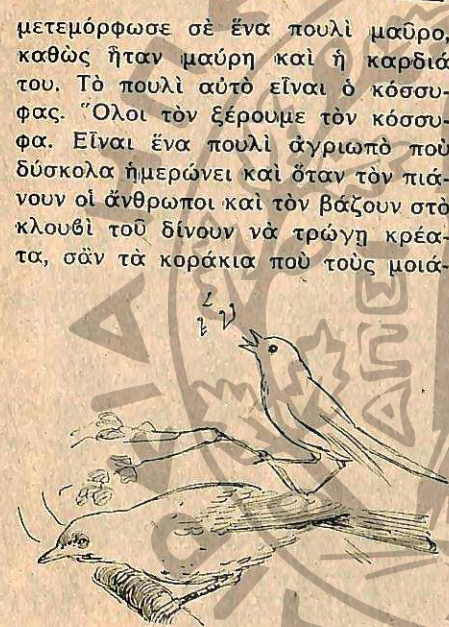
ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΚΟΣΣΥΦΑΣ ΚΑΙ Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Μιά φορά ἦσαν δυὸ φίλοι πολὺ στενοί. Ὁ ἓνας ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ ὁ ἄλλος πολὺ πτωχός. Ὁ πτωχὸς ἔκανε πὼς ἀγαποῦσε τὸν πλούσιον, μὰ κατὰ βάθος δὲν τὸν χώνευε καθόλου. Ὁ πλούσιος ὅμως ποὺ ἦταν ἀγαθὸς ἄνθρωπος τὸν ἀγαποῦσε μὲ ὅλην τὴν καρδιά καὶ δὲν ὑποψιαζότανε καθόλου πὼς ὁ πτωχὸς εἶχε τόσο κακὰς διαθέσεις ἐναντίον του. Ὁ,τι κι' ἂν τοῦ ζητοῦσε ὁ πτωχὸς πάντα τοῦ τῷδινε προθυμότητα: «Εἶναι τόσο καλὸς ἄνθρωπος, ἔλεγε ὁ πλούσιος, καὶ τόσο πιστὸς φίλος ποὺ θὰ τὸν βοηθήσω ὅσο μπορῶ νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος».

Ὁ πτωχὸς ὅμως δὲν σκεπτότανε ἄλλο τίποτε, παρὰ πὼς νὰ καταστρέψῃ τὸν πλούσιον. Καὶ ἔκανε διαρκῶς σχέδια γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἐκάμῃ.

Ὁ Θεὸς ὅμως ποὺ τιμωρεῖ πάντοτε τὸ ἄδικο καὶ τὴν ἀγνωμοσύνην, τὸν

Ὅταν κελαδῇ τὸ ἀηδόνι ὁ κόσσυφας σιωπᾷ.

ζει καὶ στὸ χρῶμα. Καὶ ὅταν τρώγῃ τὰ κρέατα αὐτὰ εἶναι εὐχαριστημένος γιατί νομίζει πὼς κατασπαράσσει τὸ φίλον τοῦ πλούσιου.

Πάντα ὅμως θυμᾶται καὶ τὰ καλὰ λόγια ποὺ ἀκούγε ἀπ' αὐτὸν καὶ συχνά κελαδεῖ πολὺ γλυκά.

Ὅταν ἔχασε τὸ φίλον τοῦ πλούσιου, τὸν ζήτησε παντοῦ καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν εὗρεκε προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ κοντὰ στὸ φίλον του. Ὁ Θεὸς τότε τὸν ἔκαμῃ κι' αὐτὸν πουλὶ, ἓνα πουλὶ ὅμως μὲ ὠραία χρωματιστά φτερά καὶ μαζί τὸν ἐπρόικισε μὲ λαλιὰ πολὺ γλυκύτερη ἀπὸ τὸν κόσσυφα. Τὸ πουλὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀηδόνι.

Αἱ! αὐτὸ πιά ἔκαμῃ τὸν κόσσυφα νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ του. Γι' αὐτὸ κάθε φορά ποὺ ἀκούει τὸ ἀηδόνι νὰ κελαδῇ καλύτερα ἀπ' αὐτόν, ὁ κόσσυφας δὲν κελαδεῖ παρὰ σιωπᾷ. Πολλὲς φορές πάλι τὸν ἀκούμε ὅταν εἶναι μονάχος στὸ δάσος, νὰ μιμῇται τὴ φωνὴ τοῦ ἀηδονίου, μὰ ποτὲ δὲν καταφέρνει νὰ κελαδῇ σὰν τὸ ἀηδόνι.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ

ΔΕΝ ΘΑ ΥΣΤΕΡΗΣΩ

«Ακόμα δεν μπορώ να συνέλθω από τη συγκίνηση που ένιωσα τις ημέρες της μεγάλης Έθνικής εορτής μας. Η ψυχή μου έλουστηκε μέσα σε ένα γλυκύτατο φως. Ένόμιζα πως πετούσα στον ουρανό, καθώς έβλεπα τη γαλανόλευκη να κυματίζει παντού, τους ανθρώπους να χαίρωνται και να χειροκροτούν και να ζητωκραυγάζουν, κάτω από ένα λαμπρότατο ήλιο χαρούμενο, που έφώτιζε τον ελληνικό ουρανό και τα πάντα ανοιξιάτικα λουλούδια της Άττικής γής. Έβλεπα ακόμη με πόση αγάπη ο κόσμος παρακολουθούσε τους συναγωνιστές της Οργανώσεώς μας στις παρατάξεις και στις παρελάσεις τους. Πόσα ωραία λόγια δεν είπαθηκαν για την Έλληνική Νεολαία!

Ποτέ δεν θα ξεχάσω τη μεγάλη συγκέντρωση στο θέατρον, όπου ο Έθνικός Κυβερνήτης και Γενικός Επιθεωρητής της Οργανώσεώς μας με φωνή γεμάτη συγκίνηση και Έθνικό παλμό μας έκάλυσε όλους να δώσουμε την Ιερά εκείνη υπόσχεση πού, καθώς ξέρουμε από το σχολείο και από το σπίτι μας, έδιδαν οι πατέρες μας κάθε φορά που έκινδύνευαν ή Έλευθερία και το Ιερό Έδαφος της Ελλάδος μας:

«Κι' αν πρέπει να πεθάνουμε για την Ελλάδα, να πεθάνουμε!»

Και όλοι μας στα λόγια αυτά του Κυβερνήτου με Ιερή συγκίνηση επαναλάβαμε: «Να πεθάνουμε!» Την υπόσχεση αυτή την έφύλαξα μέσα στην ψυχή μου καθώς και όλοι μας, μικροί και μεγάλοι.

Και όταν τελείωσε η τελετή αυτή, φύγαμε με τη

λύπη στην ψυχή που ήμικρή μας ηλικία δεν επιτρέπει να βρεθούμε και μεϊς μαζί μ' εκείνους που μπορούν να προσφέρουν τη ζωή τους για την Ελλάδα.

Μα αν αυτό δεν μπορεί να γίνει, θα αφιερώσουμε όλες τις δυνάμεις μας για να προσφέρουμε κάθε βοήθεια που θα μας ζητηθεί για κείνους που με τους ήρωϊσμούς και τις θυσίες τους είς τα άλθανικά θυνά έπροκάλεσαν τον θυμασμόν του κόσμου όλου.

Και όταν προχθές στη μεγάλη παρέλασι της Οργανώσεως ένωπιον του Βασιλέως μας και του Κυβερνήτου έβλεπα τα χαρωπά πρόσωπα που μας παρακολουθούσαν και την υπερηφάνεια με την οποίαν ο κόσμος μας εκαμάρωνε, έδωσα άλλη μια φορά την υπόσχεση στον έαυτό μου πως δεν θα ύστερήσω σε τίποτε για να ανταποκριθώ στις ελπίδες που στηρίζει σε μας η Ελλάδα μας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

Θα προσφέρη στα Έλληνόπουλα
ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΗΦΟΥ

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

Σε μια νέα ζωντανή λογοτεχνική μετάφρασι από
το Άγγλικό κείμενο του γνωστού λογοτέχνου
Κ. ΜΑΝΩΛΗ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗ

Ο ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

όπως σ' όλες τις χώρες και σ' όλες τις εποχές, θα ξαναγίνει και πάλι, με τη νέα εξαίρετη αυτή απόδοσή του στα Έλληνικά,

Ο ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΟΣ,
Ο ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΣ
ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

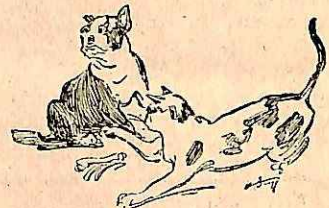
Παρακολουθήσατε όλοι και όλες
ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ
Τις συναρπαστικές περιπέτειές του
ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ ΚΡΟΥΣΟΥ
ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Το παραμυθάκι μας

ΓΙΑΤΙ ΜΑΛΛΟΝΟΥΝ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΜΕ ΤΗ ΓΑΤΑ

Μια φορά κι' έναν καιρό ένας σκύλος και μια γάτα, που ήσαν στο ίδιο σπίτι, έκαναν συμφωνία γραφή, να τρώη ο σκύλος τα κόκκαλα από το κρέας και η γάτα τα κήκαλα των ψαριών. Όταν όμως ήρθαν οι μέρες του Πάσχα ο αφέντης τους πώνιζε μονάχα κρέας και έτσι ο σκύλος καλοπερνούσε με τα κόκκαλα, ενώ η γάτα κόντευε να φοφή από την πείνα. Κάποτε λοιπόν η γάτα πήγε κοντά στο σκυλί, που είχε μπροστά του ένα μεγάλο σωρό κόκκαλα από κρέας, και το παρεκάλεσε να πάρη κι' αυτή λίγα.

«Αυτό που μου προτεί-

«Αρπάζει δυο κόκκαλα.

νεις, της είπε το σκυλί, είναι έξω από τη γραφή συμφωνίας μας».

Η κακομοίρα η γάτα, κάθε φορά που της θύμιζε τη συμφωνία, τραβιότανε και περίμενε ως πού να βαρεθθ' ο αφέντης να τρώη κρέας και να πάρη ψάρι. Του κάκου όμως, ο αφέντης όλο κρέας πώνιζε και η γάτα σ' αν έβλεπε τον σκύλο να τρώη διαρκώς τα κόκκαλα, συχνά πήγαινε κοντά του και άδικα τον παρακαλούσε.

Στα ύστερα θυμώνει κι' η καλή σου γάτα και πέφτει άπάνω στο σκυλί, αρπάξει δυο κόκκαλα και ανεβαίνει στα κεραμύδια...

Αί! από τότε πιά ο σκύλος με τη γάτα τάβαλαν για καλά. Μόλις η γάτα ιδη το σκύλο να τρώη κόκκαλα και τον πλησίαση, ο σκύλος γίνεται έξω φρενών. Η γάτα πάλι σηκώνει το τρίχωμά της και βγάζοντας τα νύχια της του άπαντά πως τη συμφωνία την έσκισε με τα νύχια της.

ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ ΜΑΣ

Πολεμικές Ιστοριούλες

«...ΕΙΣΑΙ ΕΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ...»

Στον τέταρτο θάλαμο του Νοσοκομείου βρήκα επί τέλους τον ξάδερφό μου τον λοχία, που από μέρες είχα μάθει πως είχε διακομισθ' τραυματίας από το Μέτωπο. Το τραύμα του δεν ήταν σοβαρό και η θεραπεία του βρισκότανε πιά στο τέλος. Τον άγκάλιασα και του σφίξα το χέρι, για τις υπηρεσίες που προσέφερε κι' αυτός στον ιερό μας αγώνα και για το αίμα που έδωκε σ' αυτόν.

Αρχισε ύστερα να μάς διηγείται διάφορα επεισόδια από τις μάχες, από τις πορείες και τη ζωή του ήρωϊκού στρατού μας, έπεισόδια γεμάτα ήρωϊσμό και θάρρος και καρτερία. Μαζί μ' αυτά μάς είπε και την ακόλουθη ιστορία, που είμαι βέβαιος πως οι Σκαπανείς μας θα την διαβάσουν με πολλή συγκίνηση.

Μά εσύ την άκουσ'ωμε από το στόμα του λοχία: «Όταν μπήκαμε στην Πρεμετή, φιλοξενήθηκα με μερικούς άνδρες μου στο σπίτι ενός έμπορου, που μιλούσε ελληνικά. Εγώ βέβαια τον πήρα για Άλβανό και δεν άνοιχτηκα σε πολλές κουβέντες μαζί του. Μας περιποιήθηκε όσο μπορούσε, μα η στάσις του όλο το βράδυ ήταν στάσις φοβισμένου ανθρώπου και κάθε φορά που του έδιναν το λόγο άπαντούσε διστακτικά. Η γυναίκα του όμως και τα δυο παιδιά του,

ο Φώτης που ήταν 12 χρονών και η μικρότερη η Αννούλα, είχαν ζωγραφισμένη τη χαρά στο πρόσωπο και έκαναν κάθε τι να μάς ευχαριστήσουν. Ο Φώτης πρό πάντων, που μιλούσε πολύ καλά τα Ελληνικά, ήρθε και κάθισε κοντά μου και χάρεινε τα γαλόνια μου και το όπλο μου, και έξαφνα μου έδωκε:

—Θέλεις να μου δώσης το πληκρίδι σου για να δώ καλύτερα το ελληνικό στέμμα που έχει επάνω;

—Ευχαρίστως, το είπα και είδα, καθώς έκύτταζε το στέμμα, το πρόσωπό του να λάμπη από χαρά...

Το βράδυ, σ' αν έπεσα να κοιμηθώ, σ' ένα μοναχικό δωμάτιο που μου δώσαν, είδα άξαφνα ν' ανοίγη η πόρτα και να μπαίνει μέσα ο Φώτης.

—Κύριε λοχία, μου είπα, ήθελα να σε δώ ιδιαίτερα γιατί έχω να σου πω πολλά πράγματα. Να με συχαρέσης που έπληρα το θάρρος αυτό.

—Ευχαρίστως θα σε άκούσω, το είπα ήθελα όμως να μου πής ποτέ έμαθες και μιλάς τόσο ωραία τα Ελληνικά;

—Εγώ ανατράφηκα στα Γιάννενα, γιατί είναι από κεί η μητέρα μου, και έμεινα κοντά στη γιαγιά μου. Εκεί τελείωσα το Δημοτικό σχολείο και έμαθα να άγαπώ την Ελλάδα. Ο πατέρας μου είναι Άλβανός.

νός, μα είναι καλός άνθρωπος. Κανένας στο σπίτι δεν ήθελε τους Ιταλούς, και πάντα περιμέναμε πως θάρχοντανε οι Έλληνες να τους διώξουν. Μια βραδιά έμειναν στο σπίτι μας δυο Ιταλοί άξιωματικοί και δεν έκαναν άλλο, παρά να βρίζουν την Ελλάδα. Ο ένας άπ' αυτούς πήρε τα βιβλία μου, που είχα πάνω στο τραπέζι, και τα έ-

Καθώς έκύτταζε το στέμμα...

σχισε. Εγώ τότε αποφάσισα να τους το πληρώσω αυτό. Όταν λοιπόν πέσανε να κοιμηθούν πήγα σιγά σιγά και πήρα από την τσάντα τους πολλά χαρτιά, από κείνα που είχαν μέσα και τάρκρυψα. Ήξερα πως θα ήσαν σχέδια πολεμικά που θα είχαν πληροφορίες χρήσιμες για το στρατό μας. Αυτό βέβαια δεν ήταν κλοπή, γιατί έκανα ένα καλό για την Ελλάδα. Έτσι όταν προχθές άκουσα το

ελληνικό κανόνι να βροντά κοντά στο χωριό, ξεκίνησα κατά το βράδυ από ένα μονοπάτι και πλησίασα, με μεγάλη προφύλαξη, σ' ένα ελληνικό φυλάκιο. Εκεί έδωκα τα χαρτιά στον άξιωματικό και του είπα πως τα πήρα. Εκείνος με φίλησε και μου είπε: «Μπράβο! Είσαι ένα γενναίο Έλληνο πούλο». Μου έδωκε ύστερα ένα στρατιώτη και με συνόδευσε ως πέρα από τις γραμμές. Από το ίδιο μονοπάτι γύρισα στο σπίτι χωρίς να με ιδη κανένας. Η μητέρα όμως, που ήξερε που είχα πάει, ήταν άνησχη και όταν με είδε μ' άγκάλιασε και μου είπε:

—Έκανες ένα μεγάλο καλό στην Ελλάδα μας. Και ο Φώτης έσυνέχισε:

» Τώρα κύρ λοχία θέλω, αν μπορείς, να με στείλεις στα Γιάννενα και να φροντίσης να γραφτώ στην Έθνική Οργάνωσις της Νεολαίας. Αυτό ήτανε πάντα το όνειρό μου.

Και πραγματικά την άλλη μέρα ο Φώτης άφοδ' πήρε και την άδεια των γονέων του με την φροντίδα του λοχαγού μας πήγε στα Γιάννενα και υπηρετεί σήμερα σε ένα Υποτομέα γεμάτος ένθουσιασμό και υπερηφάνεια.

—Κ.

Ανέκδοτα από την Επανάστασι

Ο ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ο Άγγλος ναύαρχος Άμυλτων όταν έπεσκέφθη κάποτε, στα 1822, στην Ερμιόνη τον τότε πρόεδρο της προσωρινής Κυβερνήσεως της Ελλάδος το γέρο-Θάνο Κανακάρη, μαζί με τον ύπασπιστή και τον διερμηνέα του, τον βρήκε να... καθαρίζη ψάρια. Ο Κανακάρης όταν είδε τους ξέ-

νους δεν έταράχθη καθόλου παρά είπε στον υπηρέτη του να τους οδηγήση στο διπλανό δωμάτιο να καθήσουν πάνω στις «ποδιές» των παρθυριών, γιατί δεν υπήρχον καθίσματα και να τους ετοιμάση καφέ, και αυτός εκάθησε και έτελείωσε τη δουλειά του. Ύστερα πλύθηκε και μπήκε μέσα, όπου

τον έπερίμεναν οι ξένοι, τους έχαιρέτησε έγκαρδίατα και τους φίλησε. Έκάθισαν ύστερα και συνέζητησαν για την υπόθεσι που είχε κάμει τον Άμυλτων να τον έπισκεφθ' και όταν έτελείωσαν ο ναύαρχος άποχαιρέτησε άγκαλιάζοντας συγκινητικά τον γέρο-Κανακάρη και έφυγεν.

Όταν έφθασε στην παρλιά για να μη στο πλοίο του είπε στον ύπασπιστή του:

—Αυτοί οι άνθρωποι θα έλεγερωθούν!

—Γιατί; ρώτησε ο ύπασπιστής.

—Γιατί άφοι ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως μπορεί να ζήση με τόσο λιτότητα και μετριοφροσύνη, καταλαβαίνει κανείς πόσες στερήσεις μπορεί να υποφέρει καρτερικά ο λαός τους. Η ολιγάρκεια, ή λιτότης και ή ύπομονη και ή έγκαρτέρησις είναι τα ισχυρότερα όπλα κάθε έθνους, πρό πάντων όταν άγωνίζεται για την έλευθερία του. Οι Έλληνες με τις άρετές αυτές είναι άνωτεροι από όλους τους λαούς σήμερα.

Τον διάλογο αυτό τον μετέδωκε ο διερμηνέας που τον άκολουθούσε και που φυσικά ήταν Έλληνας.

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Τύπος: ΑΥΡΕΛΙΟΣ Α

Η ΝΕΟΤΑΙΑ